

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

noiembrie 2011

Curierul Adventist

HARUL în lumina Sanctuarului

Prelegeri pentru săptămâna de rugăciune – 10 - 17 decembrie

Introducere

Mesaj din partea președintelui

Dragă familie a bisericii,

În cadrul temelor pentru Săptămâna de Rugăciune, vom explora împreună esența adventismului – harul mântuitor al lui Dumnezeu. Toate prezentările vor examina Sanctuarul ceresc ca un loc în care harul mântuitor a mijlocit și încă mijlocește pentru noi. Solia Sanctuarului nu este o expunere teologică, ci o călătorie personală pentru descoperirea și conștientizarea harului lui Dumnezeu.

Nu începem această călătorie la Muntele Sinai, ci în primul nostru cămin, în Eden, unde descoperim că solia Sanctuarului era deja prezentă. După teribila intrare a păcatului în lumea noastră, lucru care ne-a îndepărtat de Dumnezeu și de prezența Sa, descoperim în Sanctuar o parte din măreția iubirii unui Dumnezeu care vrea să vină și să locuiască în mijlocul nostru.

În Sanctuar găsim vestea bună a ispășirii, prin Mielul lui Dumnezeu. Putem să ne bazăm pe faptul că, atunci când ne aflăm în cea mai mare nevoie, avem întotdeauna un ajutor la dispoziție, prin Mijlocitorul nostru din Sanctuarul ceresc. Acest mesaj ar trebui să aibă un impact pozitiv asupra noastră, pe măsură ce ne trăim viața în prezența unui Dumnezeu iubitor și iertător, pe măsură ce creștem constant în asemănarea cu Mântuitorul nostru.

Rugăciunea mea este ca, în timp ce studiem aceste prelegeri, să trăim o viață pozitivă și să nu ne temem de prezența lui Dumnezeu, să găsim în Sanctuarul ceresc o asigurare cu privire la judecată, deoarece tronul judecării lui Dumnezeu este un tron al harului.

Fie ca această ocazie să fie una de anticipare a bucuriei prezenței permanente a lui Dumnezeu cu noi, atunci când Edenul va fi restaurat pe pământ. Fie ca Dumnezeu să ne călăuzească fiecare viață, în timp ce Îi cerem fierbinte o redeșteptare și o reformă care să ne conducă la ploaia târzie a Duhului Sfânt și la revenirea în curând a lui Hristos.

Cu salutări creștine și sincere aprecieri,

Ted N. C. Wilson

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul LXXXVIII, noiembrie 2011. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop, Redactor-șef Virgiliu Peicu, Redactor Iosif Diaconu, Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Traducere Christian Sălcianu, Corectură Ramona Cristea, Grafică și tehnoredactare Irina Toncu, Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae, nr. 38-38A Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190, E-mail: curierul@adventist.ro, Web site: www.curieruladventist.ro, Imprimare Tipografia Fast Print, Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2, București, tel.: 0213230020, Fax.: 0213230040

ISSN 1220-6725

Vineri

„Roagă-te pentru mine!”

SANCTUARUL ESTE ÎNCĂ DESCHIS PENTRU ORICINE.

de TEODOR HUȚANU

Mai mult ca altădată, simțim fără nicio ezitare că apostolul Pavel avea perfectă dreptate când ne adresa apelul: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16). Această nouă săptămână de rugăciune se derulează într-un context care merită cu prisosință a fi considerat „vreme de nevoie”. De aceea avem încrederea fermă că ajutorul divin ne va fi oferit fiecăruia dintre noi, potrivit cu încercările prin care trecem ca biserică, familie sau în mod individual. Din această convingere vine acel „Roagă-te pentru mine!”, rostit deseori de noi către alții, sau de alții către noi.

Sanctuarul – deschis non-stop

Ai alergat vreodată cu sufletul la gură până la farmacie, la casa de bilete sau la alimentară, numai ca să constăți dezamăgit că este închis? Practica actuală a programului non-stop a fost demult anticipată de programul Sanctuarului – reședința terestră a Celui Preaînalt. Termenul „necurmat” care redă acest adevăr generator de speranță poate trece

aproape neobservat prin fața ochilor noștri, deși ne este extrem de necesar.

„Să poruncești copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măsline fără drojdii, ca să ardă în candelă *necurmat*” (Exodul 27:20).

Ellen White ne oferă o explicație plină de semnificații pentru luminarea necurmată asigurată de sfeșnic: „Spre sud se afla sfeșnicul cu șapte brațe, cu cele șapte lămpi ale lui. Brațele lui erau împodobite cu flori frumoase lucrate, care înfățișau crini, totul fiind făcut dintr-o singură bucată de aur masiv. Pentru că Sfântul Locaș nu avea ferestre, niciodată nu se stingeau toate lămpile, ci își revărsau lumina zi de zi și noapte de noapte” (*Patriarhi și profeți*, pag. 348).

Oare de ce nu erau ferestre la Sanctuar? Desigur, întrebarea nu urmărește un răspuns dogmatic. Îmi aduc aminte că am citit mărturia unui pilot despre momentul când a rămas fără sistem de orientare în timp de război, fără nicio lumină la bordul avionului, adică fără nicio posibilitate de a reveni pe portavion înainte de terminarea combustibilului. În disperare, a aruncat o privire către oceanul care urma să-i devină mormânt, numai ca să constate că vede

o dâră luminoasă – nimic altceva decât planctonul marin, agitat de portavionul pe care-l căuta. Dacă ar fi avut în cabina de comandă o lumină, oricât de mică, i-ar fi fost imposibil să distingă lumina salvatoare.

Când renunțăm la scântele noastre efemere, lumina Sanctuarului ajunge la noi ca mângâierea unui far care strălucește din țara veșniciei. Bordul prezentului nostru poate suferi de inflație de luminițe colorate, iar navigația destinului nostru imediat poate părea palpitantă. Uneori ne simțim deranjați de cei care ne spun să ne luăm ochii de la asemenea jucării și să contemplăm adevăratul orizont. Însă ne prinde mai bine ca oricând să recitim Coloseni 3:1,2: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.”

Chiar dacă ne-am gândit la ce nu trebuie, avem harul să ni se spună că „necurmat” este încă operațional. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 3:7-8). Acasă la Dumnezeu ne putem întoarce în orice clipă din zi și din noapte, pentru că lumina este mereu aprinsă. Psalmii 121 ne asigură că Tatăl nostru

care este în cer „nu doarme, nici nu dormitează”. Inima ni se înmoaie și tresaltă de bucurie când prinde muzica din spatele doctrinei despre atributele divine: Dumnezeu este mereu treaz pentru mine și pentru tine. Promisiunea „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20) strălucește ca o lumină vindecătoare pentru cel bolnav, îndoliat, ispitit, vinovat sau descurajat. Oriunde te-ai afla acum, vino acasă! Lumina arde „necurmat”.

Motive pentru grăbire

„Astăzi” este ziua binecuvântată a harului, însă ea are și un capăt. În capitolul 3 din Evrei, de două ori apostolul Pavel ne atrage atenția: „Câtă vreme se zice «astăzi»” (vers. 13, 15). Apoi adaugă: „pentru ca niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu” (Evrei 4:1). Cuvinte binecunoscute din *Tragedia veacurilor* vin să întărească acest gând plin de sobrietate:

„Cât de solemn este gândul acesta! Zi după zi, trecând în veșnicie, duce cu ea povara rapoartelor pentru cărțile din ceruri. Cuvintele odată rostite și faptele odată făcute nu mai pot fi retrase. Îngerii au înregistrat atât binele, cât și răul. Cuceritorul cel mai puternic de pe pământ nu poate chema înapoi nici măcar raportul unei singure zile. Faptele noastre, cuvintele noastre, chiar și cele mai ascunse

motive, toate au greutatea lor în hotărârea viitorului nostru, pentru fericire sau nenorocire. Deși pot fi uitate de noi, ele vor da mărturie pentru îndreptățirea sau pentru condamnarea noastră.

Trăim acum în ziua cea mare de ispășire. În serviciul simbolic, atunci când marele-preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletele prin pocăință de păcat și prin umilire înaintea lui Dumnezeu, ca să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu. În același fel, toți aceia care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții trebuie ca acum, *în puținele zile de har care au mai rămas*, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu, prin întristarea pentru păcat și prin pocăință adevărată. Trebuie să se dea pe față o cercetare a inimii profunde și sincere. Spiritul ușuratic și frivol, îngăduit de atâția care pretind că sunt creștini, trebuie îndepărtat. În fața tuturor acelora care vor să-și supună înclinațiile rele ce vor să stăpânească, stă o luptă stăruitoare. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. Nu suntem mântuiți în grup.

Când lucrarea judecății de cercetare se încheie, soarta tuturor va fi hotărâtă pentru viață sau pentru moarte. Timpul de har se încheie cu puțin înainte de venirea Domnului pe norii cerului. Hristos, privind la timpul acesta, spune în cartea Apocalipsei: «Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta Lui» (Apocalipsa 22:11,12).

«Vegheați deci... ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind» (Marcu 13:35,36). Este primejdioasă starea acelora care, obosiți de veghere, se întorc la atracțiile lumii. În timp ce omul de afaceri este captivat de urmărirea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei își aranjează podoabele, s-ar putea ca în ceasul acela Judecătorul întregului pământ să rostească sentința: «Ai fost cântărit în cumpănă și

ai fost găsit prea ușor» (Daniel 5:27).” (pag. 487-490).

Jertfire necurmată

„Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc” (Leviticul 6:13).

Ca și lumina, și altarul ardea necurmat. Dumnezeu Însuși aprinsese acest foc (Leviticul 9:24). În Romani 12:1 ni se spune să ne aducem pe noi înșine ca o jertfă vie lui Dumnezeu. Focul credinței, aprins de jertfa Mielului lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, alimentează permanent dispoziția de a ne consuma pentru slava Tatălui ceresc și salvarea semenilor noștri. Pentru că avem un Mare-Preot care Se roagă pentru noi în Sanctuarul din cer, viața noastră de credință nu este un șir de zvâcniri evlavioase ocazionale. Constanța și consecvența caracterizează credința matură. Nu cântăm cu toată inima „ploaia târzie promisă” dacă, atunci când plouă, nu mai mergem la adunare! Însă, noi suntem din aceia care merg „necurmat” (cf. Evrei 10:39), pentru că acolo sfeșnicul Domnului luminează necurmat. Amin! ■

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Care este apelul pe care îl simți din partea Cerului, când aprofundezi gândul că Dumnezeu așteaptă zi și noapte să te întorci acasă cu toată ființa?
2. Cum este susținută redeșteptarea de sfeșnicul și altarul care funcționează „necurmat”?

TEODOR HUȚANU ESTE PREȘEDINTELE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA.

Sabat dimineată

Sanctuarul, harul și Edenul

PLANURILE LUI DUMNEZEU PENTRU POPORUL SĂU NU VOR FI OBSTRUCȚIONATE.

de TED N. C. WILSON

Când auzi cuvântul „Sanctuar”, ce imagine îți vine în minte? Vezi cortul ridicat de Moise în pustie, vezi templul impunător construit de Solomon sau poate sala de cult a bisericii în care te închini în fiecare săptămână alături de alți frați credincioși? Cartea Genezei ne prezintă un sanctuar unic, cel mai frumos care a existat vreodată pe planeta Pământ – Grădina Edenului.

Te-ai întrebat vreodată care este scopul existenței unui sanctuar? Iată câteva posibile răspunsuri: un sanctuar este: (1) un loc în care oamenii pot vorbi cu Dumnezeu, (2) un loc unde se prezintă învățătură religioasă, (3) un loc unde se manifestă și se simte harul lui Dumnezeu. Un sanctuar este și (4) un loc de refugiu. Iar Edenul a fost toate acestea la un loc.

Grădina Edenului

Atunci când a fost adus la existență, prin mâna creatoare a lui Dumnezeu, pământul era de o rară frumusețe. Era modelul perfecțiunii. Biblia ne spune că „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:31). Această lume perfectă era însă și o expresie a dragostei. Dragostea era încrustată

pe fiecare copac sau tufă, pe fiecare frunză sau floare. Diferitele forme de viață alcătuiau o imagine a frumuseții – animalele, păsările, peștii și toate formele de viață din ape. Omul, capodopera creației, a fost făcut perfect și dintr-odată. El purta chipul Creatorului său. Caracterul său era unul nobil, fără înclinații spre rău și în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Când actul creației s-a încheiat, Dumnezeu a privit la ceea ce făcuse și a fost satisfăcut. Totul era perfect, o perfecțiune pe care o putea da un Dumnezeu perfect. Ellen White descrie acest moment astfel: „Dumnezeu a privit cu satisfacție spre lucrarea mâinilor Sale. Totul era perfect, demn de Autorul său divin, iar apoi S-a odihnit, nu ca unul obosit, ci încântat de rodul înțelepciunii și bunătății și de manifestarea slavei Sale” (*Patriarhi și profeți*, pag. 47).

În mijlocul frumuseților noii creații, Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei încă o dovadă a dragostei Sale. Le-a dat un cămin – Grădina Edenului. Aici, Dumnezeu a comunicat cu părinții noștri, îngerii le-au dat învățături și astfel ei au început să înțeleagă harul lui Dumnezeu. Adevărul cu privire la creație și o înțelegere corectă a

harului și a răscumpărării sunt inseparabile. Iată cum exprima acest lucru renumitul istoric al bisericii Philip Schaff cu mai mult de un secol în urmă: „Fără o doctrină corectă a creației nu poate exista o doctrină corectă a răscumpărării.”¹ Este evident din textul Genezei că, pentru Adam și Eva, Edenul a fost nu doar o casă, ci și un sanctuar.

Edenul – un loc de comuniune cu Dumnezeu

În inocența lor, Adam și Eva aveau privilegiul de a-L vedea pe Dumnezeu și de a vorbi cu El față în față. Dumnezeu îi vizita adesea în sanctuarul din Eden. În acele ocazii, ei nu au conștientizat pe deplin de ce binecuvântări se bucurau. Abia după izgonirea din Eden au înțeles ce au pierdut. Cu amintirea vie a comuniunii lor deschise cu Dumnezeu, s-au prezentat la intrarea în Eden, însă fără a putea să treacă de „sabia învăpăiată”, fără a putea să aibă din nou mișcătoarea experiență de a vedea fața lui Dumnezeu. Experiența de care se bucuraseră în sanctuarul din Eden le era acum interzisă și lor, și urmașilor lor – urmând a fi restaurată doar odată cu refacerea noului pământ.

Edenul – un loc de învățătură religioasă

Ellen White scrie că „Adam și Eva nu erau doar copii sub grija părintească a lui Dumnezeu, ci și studenți care primeau învățătură de la un Creator atotînțelept” (*Patriarhi și profeți*, pag. 50).

Creatorul soarelui, al lunii și al stelelor le-a descoperit legile și mecanismele naturii. Dar erau și alte lucruri pe care ei trebuiau să le cunoască și care aveau o legătură directă cu existența lor. Dumnezeu a trimis îngeri care să le explice lui Adam și Evei Marea Luptă. Li s-a spus despre Lucifer, despre răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu, împotriva Legii și a guvernării divine. Ei au aflat despre izgonirea acestuia din ceruri și despre faptul că se afla acum în sanctuarul Eden făcut de Dumnezeu. Pentru că Adam era reprezentantul lui Dumnezeu și coregent al planetei Pământ, Lucifer și-a concentrat întreaga înțelepciune și abilitate pentru a-l înșela pe Adam, pentru a-l atrage în păcat și a-i uzurpa poziția. Astfel, a gândit Lucifer, pământul va fi al său, iar el va întemeia aici un sistem de guvernare

care să rivalizeze guvernării și Legii lui Dumnezeu.

Adam și Eva trebuie să se fi cutremurat atunci când învățăturile și informațiile date de îngeri le-au pătruns în conștiință. Ceea ce nu au înțeles în totalitate la acel moment a fost faptul că răspunsul lui Dumnezeu la Marea Luptă avea să fie o demonstrație în plus a iubirii Sale neschimbătoare (*Ibid.*, pag. 33). După căderea lui Adam, rezultatul Marii Lupte a fost decis în același loc în care Lucifer și-a pretins victoria, atunci când Adam și-a cedat poziția în fața marelui înșelător.

Ca parte a învățăturii primite de Adam și Eva în sanctuar a fost și trecerea în revistă a Marii Lupte. „Astfel, lui Adam i-au fost descoperite evenimentele importante ale istoriei omenirii, de la vremea când în Eden a fost pronunțată sentința divină, la Potop și mai departe spre prima venire a Fiului lui Dumnezeu” (*Ibid.*, pag. 67).

Era de o importanță vitală ca Adam și Eva să înțeleagă cauza primară a Marii Lupte – refuzul lui Lucifer de a asculta Legea lui Dumnezeu. Prin răzvrătirea împotriva Legii lui Dumnezeu, Lucifer s-a răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu. Îngerii le-au ex-

plicat cu atenție „istoria căderii lui Satana și a planurilor sale pentru distrugerea lor, descoperindu-le și mai pe larg natura guvernării divine, pe care prințul răului încearcă să o răstoarne” (*Ibid.*, pag. 52).

În plus, era imperativ ca perechea sfântă să înțeleagă natura Legii lui Dumnezeu – o altă formă de exprimare a dragostei lui Dumnezeu. Era, de asemenea, important să înțeleagă că ei, ca și alți locuitori ai universului, erau puși la probă. Fericirea lor se baza pe condiția ascultării de Legea lui Dumnezeu. „Ei puteau asculta și trăi sau puteau să nu asculte și să piară” (*Ibid.*, pag. 53). Ei trebuiau să înțeleagă și că ascultarea de Legea lui Dumnezeu este un mod de exprimare din partea creaturilor Sale a iubirii și mulțumirii pentru tot ceea ce El le-a dat. „Ascultarea, perfectă și continuă, era condiția care le garanta fericirea veșnică” (*Ibid.*, pag. 49). Acest lucru trebuia știut de Adam și Eva, iar toate detaliile importante le-au fost date în sanctuarul din Eden.

Edenul – loc de refugiu și de descoperire a harului lui Dumnezeu

Sanctuarul din Eden a fost un loc de refugiu pentru Adam și Eva. Lucifer

era hotărât să îi distrugă, dar nu avea acces la ei decât prin intermediul pomului cunoștinței binelui și răului. Atâta timp cât stăteau departe de acest pom, locuitorii Edenului erau în siguranță. Lucifer nu-i putea urmări în diferitele zone ale grădinii pentru a-i ispiți să se răzvrătească împotriva Creatorului. Edenul era un refugiu din calea planurilor sale malefice.

Porunca pe care Dumnezeu le-o dăduse cu privire la pomul interzis era absolut clară: „Poti să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:16,17). După cum știm, Eva a părăsit refugiul și a devenit o victimă a înșelătoriilor lui Lucifer. Adam, confruntat cu realitatea pierderii soției sale dragi, a urmat-o în neascultarea față de porunca lui Dumnezeu, iar ca rezultat, neamul omenesc a fost adus sub robia păcatului.

Totuși Dumnezeu nu a abandonat neamul omenesc. Pentru prima oară, sanctuarul din Eden a devenit și locul unde s-a rostit o predică a harului răscumpărător: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie”, i-a spus Dumnezeu lui Lucifer, „între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). În această declarație reasiguratoare au fost prefigurate serviciile ceremoniale din cortul lui Moise și din templul lui Solomon. Zdrobirea călcâiului prefigura sacrificiile animale care arătau spre sacrificiul lui Hristos de la cruce. Zdrobirea capului arăta soarta țapului ispășitor din Ziua Ispășirii, care era o garanție a distrugerii finale a lui Lucifer și eradicarea păcatului.

În sanctuarul din Eden, Dumnezeu a început să dezvăluie planul pe care îl avea pentru salvarea omenirii și eliminarea păcatului. Lucifer îl descrisese pe Dumnezeu ca fiind interesat numai de propria slavă și mulțumire. Întrebarea care s-a pus în acea teribilă zi în Eden a fost dacă Tatăl și Fiul au atâta dragoste pentru neamul omenesc, încât să arate negare de sine și spirit de sacrificiu pentru a-l scoate din ghearele lui Lucifer (*Ibid.*, pag. 70). În Geneza 3:15 găsim răspunsul la această întrebare provocatoare: un DA răsunător! Și acest răspuns

afirmativ a fost confirmat și a devenit o realitate atunci când Isus a strigat de pe cruce „S-a sfârșit!”

Când au fost creați, Adam și Eva aveau o poziție doar cu puțin mai prejos decât cea a îngerilor. Dar planul lui Dumnezeu pentru reabilitarea umanității include o experiență uimitoare pentru toți cei care îi vor rămâne credincioși: „Cei care în puterea lui Hristos îl înving pe marele dușman al lui Dumnezeu și al omului vor ocupa o poziție în curțile cerești, mai presus de îngerii care nu au căzut niciodată” (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 1 aprilie 1899). Într-un acces de gelozie, Lucifer a plănuit distrugerea neamului omenesc. Adam și Eva trăiau într-o stare de fericire, împărtășind dragostea arătată de Dumnezeu. Lucifer era într-o stare deplorabilă, confruntat cu riscul dispariției sale pentru totdeauna. Când Adam a căzut în păcat, fără a mai putea comunica direct cu Dumnezeu și fiind izgonit din sanctuarul din Eden, Lucifer s-a hotărât ca, pe viitor, să-i țină pe urmașii lui Adam departe de orice sanctuar care le-ar putea oferi șansa restaurării.

Concluzie

Experiența lui Adam și a Evei în sanctuarul din Eden ne oferă multe învățături. În primul rând, după cum Dumnezeu, în dragostea Sa pentru primii noștri părinți, a făcut tot ce era posibil pentru a le face viața fericită, tot la fel Se îngrijește și de noi, în același context al dragostei Sale. Dovada iubirii Sale este dăruirea Fiului Său pentru familia umană. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său „nu doar pentru a ne purta păcatele, ci și pentru a muri ca jertfă a noastră; El L-a dat pentru neamul căzut... Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu pentru a deveni una cu neamul omenesc, păstrându-și natura umană pentru totdeauna” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 25).

În al doilea rând, după cum Dumnezeu a pronunțat o judecată răscumpărătoare înaintea de izgonirea lui Adam și a Evei din Eden, tot la fel El judecă omenirea în contextul harului răscumpărător oferit de Fiul Său. În lumina sacrificiului pe care Dumnezeu l-a făcut pentru noi și în

perspectiva judecății, este important să trăim pe deplin experiența pe care o învățăm din sanctuarele Vechiului Testament. Trebuie să ne smerim în prezența Creatorului și Răscumpărătorului nostru și să căutăm o relație vie cu El prin adevărată redeşptare și reformă, bazându-ne total pe Hristos pentru mântuire și pentru împlinirea oricăror nevoi. Prin harul lui Hristos și prin locuirea Duhului Sfânt în noi, vom avea minunatul privilegiu de a vedea și de a intra în grădina pe care cândva Adam și Eva au numit-o „acasă”. Ce privilegiu avem să proclamăm solia celor trei îngeri prin puterea lui Dumnezeu astfel încât să vedem împlinirea finală a planului lui Dumnezeu, prin care copiii Săi se vor întoarce la casa lor de drept, la noul Eden! ■

¹ *History of the Christian Church*, New York, Charles Scribner's Sons, 1903, vol. 2, pag. 540.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Creația lui Dumnezeu a ieșit din mână Sa într-o formă perfectă, în toate aspectele. Ce anume din grădină crezi că le-a lipsit cel mai mult lui Adam și Evei atunci când au fost nevoiți să o părăsească?
2. Crezi că Dumnezeu a luat vreodată în calcul ideea de a-Și abandona creația deteriorată? Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce nu?
3. În ce sens este Grădina Edenului un model pentru planul pe care Dumnezeu îl are cu poporul Său? Care este acel ceva pe care îl aștepți cel mai mult la noul Eden?

TED N. C. WILSON ESTE PREȘEDINTELE CONFERINȚEI GENERALE A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA.

Sabat după-amiază

Sanctuarul și suferința

VĂZUTĂ DIN SANCTUAR, SUFERINȚA ARE UN SENS.

de LAZĂR FORRAY

În lumea noastră, suferința este un fenomen universal, aparține vieții, așa cum umbra aparține corpului. Pentru necredincioși, acest fapt nu ridică decât întrebări de ordin practic: Evitarea sau combaterea ei în măsura posibilităților? Durerea de orice fel face parte din ordinea firească a lucrurilor, este o lege a naturii.

Credincioșii însă, care știu că lumea a fost creată de Dumnezeu și se află sub controlul Său, se pot confrunta cu unele întrebări: Dacă Dumnezeu își iubește creaturile, de ce îngăduie să sufere? De ce permite să aibă parte de atâtea rele în lume: boli, accidente, lipsuri, ură, cruzime, nedreptate, războaie și doliu, care provoacă suferință și nefericire? Cu alte cuvinte, de ce este răul atât de prezent nu numai în societatea omenească, ci peste tot în lumea vie? De ce răul cel mare, moartea, își are ultimul cuvânt în orice existență de pe pământ? Și mai ales, de ce oare nu ne garantează siguranța deplină față de suferință refugiu pe care pocăința ni-l oferă „sub ocrotirea Celui Preaînalt” (Psalmii 91:1)?

Găsirea unui răspuns la aceste întrebări este foarte importantă pentru cel care se află în cuptorul încercă-

rilor. Suferința îl poate deruta și pe copilul credincios al lui Dumnezeu. Asaf, cântărețul lui David și autorul mai multor psalmi, descrie în Psalmii 73 propria sa experiență în acest sens. „În fiecare zi sunt lovit și în toate diminețile sunt pedepsit”, spune el, izbucnind într-un acces de descurajare (v. 14). Văzând aparenta fericire a celor nelegiuți, nedumerirea îl conduce către o concluzie cu totul greșită: „Degeaba mi-am curățit inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție” (v. 13). În disperarea lui, ajunge la acel punct critic pe care îl cunosc mulți dintre aceia care au fost greu încercați: „...era să mi se îndoieie piciorul și era să-mi alunece pașii!” (v. 2).

Răspunsul vine de la Dumnezeu

Cu orizontul gândirii limitat la propria durere, psalmistul recunoaște: „M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu...” (Psalmii 73:16,17).

Intrând în Sanctuar, are loc o schimbare a viziunii sale asupra problemelor vieții. I se oferă o altă perspectivă, dintre care multe lucruri, inclusiv suferința, capătă alt sens. Să-l însoțim în această experiență radicală.

Primul mesaj transmis prin însăși existența Sfântului Locaș în mijlocul poporului lui Dumnezeu le aducea aminte că peste realitatea lumii noastre este și guvernează Dumnezeu Cel îndurător și atotputernic. Sanctuarul fusese făcut la porunca Lui și slava prezenței Sale se manifesta adeseori în el. Ca un monument al existenței lumii nevăzute, putea inspira încrederea că nu suntem singuri și părăsiți pe drumul vieții, adeseori neînțelese. Dacă întâmpinăm încercări și suferințe, ele pot fi dezlănțuiri ale forțelor întunericului, dar din moment ce au fost îngăduite de un Tată ceresc iubitor, au un rol în planul Său cu privire la noi. Astfel Sanctuarul impunea minții să se orienteze către un sens ultim al vieții, dincolo de existența pământească de o clipă. În același timp, prin mulțimea obiectelor și momentelor cu valoare de simbol, Dumnezeu descoperea omului pierdut soluția uimitoare pentru salvarea sa – Planul de Mântuire. Aici se ascunde secretul acelei schimbări radicale despre care mărturisește psalmistul Asaf că ar fi experimentat-o odată cu intrarea lui în Sfântul Locaș: „M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce

am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu.”

Totuși, cum a putut determina Sfântul Locaș această fericită schimbare? Ce influență tainică de acolo a fost în stare să risipească negura disperării din suflet și cum a reușit să înțeleagă dintr-odată acolo, ceea ce până atunci îi rămăsese neînțeles, în ciuda trudei de a pricepe?

Înainte să intrăm și noi în Sfântul Locaș, trebuie să ne amintim de un mare adevăr cu consecințe extrem de importante pentru viața noastră. Numai prezența lui Dumnezeu garantează marile schimbări din viața noastră. Depășirea situațiilor celor mai disperate, biruirea răului din noi și dinafara noastră sunt posibile numai în prezența lui Dumnezeu.

În fața altarului

Omul care suferă vede lumea altfel decât ceilalți oameni. Omul când suferă, gândește și simte altfel decât atunci când n-are nicio durere. Suferința determină o preocupare mai focalizată asupra propriei persoane, iar interesul față de ceilalți scade proporțional. Percepția asupra realității este și ea modificată, cel atins de necaz simțindu-și suferința mai importantă decât a celorlalți. Cu această vedere deformată, ne credem mai loviți decât alții, pe care îi vedem mai fericiți decât sunt în realitate.

În Psalmii 73, îl surprindem pe Asaf în această stare sufletească. Cu amărăciune în suflet, indignat că celor nelegiuiți le merge bine, în timp ce el, cu inima curată, o duce rău, supărat că pare a fi pedepsit în locul celor care cu adevărat ar merita pedeapsa, contrariat și decepționat față de căile lui Dumnezeu, este pe punctul de a cădea de la credință. Nu putem ști cu ce gând se îndreaptă către Locașul cel Sfânt. Să ceară îndurare de la Domnul sau să se judece cu Cel Atotputernic?

Pe altarul din curte se aduceau jertfe tot timpul. Scena care probabil i-a izbit privirea a fost sacrificarea unui animal. Momentul când cuțitul este înfipt în inima mielului și în clipa următoare țâșnește sângele. Mielul moare din cauza păcatelor unui om. Ale omului care stă lângă el, cu mâna așezată pe miel, murmurându-și păcatele cu remușcări în suflet. Vîno-

vatul scapă, nevinovatul moare... în locul păcătosului. Probabil că nu moartea animalului impresiona – era un fapt prea cotidian ca să atingă niște corzi ale milei – ci mai degrabă ideea că moartea ar fi partea fiecăruia, dacă ar trebui să suporte consecințele greșelilor sale. Moartea veșnică și nu odihna vremelnică în țărâna pământului din care va fi o înviere. În economia Planului de Mântuire, inevitabilul somn al morții nu este altceva decât modalitatea de a pune deoparte și a-i păstra pentru destinul veșnic, adică pentru viață veșnică sau moarte veșnică, pe toți aceia care au trăit vreodată pe pământ. Plata păcatului

este moartea cea veșnică, umbra căreia planează amenințător peste lumea afundată în păcat. În Psalmii 23, David compară lumea noastră cu „valea umbrei morții”, iar în Psalmii 40, cu „groapa pieirii”, ceea ce sugerează caracterul tragic al existenței noastre.

Păcatul este misterul răului universal, taina fărădelegii, cauza tuturor relelor. Suferința și moartea nu sunt altceva decât roadele păcatului. Păcatul este în ultimă esență instinctul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu și împotriva Legilor Sale, împotriva ordinii divine fără de care viața nu este posibilă. Facem o distincție în-

tre păcat ca stare și păcate ca fapte. Păcatul ca stare este capacitatea omului de a fi rău și de a face răul. Păcatul ca faptă este săvârșirea răului de care suntem în stare. Păcatul a devenit parte a ființei noastre, dar rar conștientizăm acest lucru și și mai rar ne deranjează. Supărător pentru noi este păcatul celuilalt și adeseori cauza nefericirii și suferinței noastre. Și totuși, niciun păcat nu este mai periculos ca acela din noi, care poate cauza pierderea vieții veșnice. Păcatul din lume produce suferință, păcatul din noi – moarte veșnică. Apostolul Pavel era conștient de acest fapt când scria:

„Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:22-24).

Singura scăpare este Mielul – Mielul lui Dumnezeu.

Sanctuarul de pe Golgota

Psalmistul Asaf atribuie experiența cotiturii din viața sa intrării sale în Sfântul Locaș. Acolo are revelația stării lui adevărate, când privirea credinței trece de la simbol la realitate, de la jertfa din Sanctuar la adevăratul Miel al lui Dumnezeu. Golgota urma să fie Sanctuarul unde prezența lui Dumnezeu, în persoana Fiului Său,

întrece orice imaginație. Altarul în Sanctuarul Golgotei are formă de cruce. Îi așteaptă pe păcătoși, pregătindu-le o moarte cumplită, ca pedeapsă pentru păcatele lor. Dar Mielul lui Dumnezeu ocupă locul nostru pe cruce suportând toate consecințele păcatelor noastre. Și iată, ce durere imensă I-am provocat! Creatorul lumii stă atârnat de lemn și strigă la Tatăl Său: „Eli, Eli Lama Sabactani!”

Nu rănilor îi provoacă cele mai mari suferințe care îi sfâșie inima, ci păcatele noastre pe care le-a luat asupra Sa și care L-au despărțit de Tatăl.

Spre Sanctuarul ceresc

Privirea credinței străbate veacurile și zboară către un viitor ce nu mai este departe. Pe fundalul unui cer orbitor de luminos se profilează tabloul apariției mărețe a Fiului lui Dumnezeu. Miliarde de îngeri Îl însoțesc, cântecul lor de slăvire cutremură văzduhul și bătrânul nostru pământ. Noaptea suferinței dispare pentru totdeauna, cu amintirile ei sinistre. Morții Domnului vor părăsi patul lor de țărână, și împreună cu cei care vom fi în viață, spune apostolul Pavel, ne vom înălța cu toții la El către Locașul Său cel Sfânt din ceruri.

A fost un templu pe pământ, căci a vrut să locuiască între noi. Există un Templu ceresc, căci vrea să locuim cu El. Cel pământesc arăta către prima Sa venire, ca Miel de jertfă. Cel ceresc ne primește după a doua Sa venire, ca Dumnezeu al nostru slăvit. Și în slava viitoare, oare vom mai putea plânge? Poate că da..., dar cu lacrimi de bucurie. ■

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Sanctuarul era locul durerii și al morții animalelor de jertfă. Era și locul unde se dobândea iertare. Cum explici paradoxul care reiese din faptul că păcatul, care este sursa durerii, își găsește remediul tot prin durere?
2. De ce nu este posibilă iertarea lui Dumnezeu fără jertfa „Mielului”? Care este legătura dintre iertare și suferință?
3. Dacă suferința și moartea sunt fenomene universale și inevitabile în lumea noastră, de ce totuși, vrem să scăpăm de ele ca de un corp străin?

LAZĂR FORRAY A FOST PASTOR, RESPONSABIL AL DEPARTAMENTULUI DE PUBLICAȚII DIN CADRUL UNIUNII ROMÂNE TIMP DE 15 ANI ȘI PREȘEDINTELE ASEF. ÎN PREZENT ESTE PENSIONAR.

Duminică

Cele două grădini

ÎN ELE S-AU ÎNTÂLNIT PĂCATUL ȘI MÂNTUIREA.

de WILLIAM G. JOHNSON

Mântuirea noastră vine de la un Dumnezeu care ne iubește atât de mult, încât nu cruță niciun efort pentru a ne câștiga din nou la Sine. Relatarea activității Sale mântuitoare în cadrul luptei dintre bine și rău este cea mai frumoasă istorie spusă vreodată. Este, cu adevărat, tragedia veacurilor.

În această istorie există două grădini care creează cadrul pentru desfășurarea evenimentelor cruciale. Din prima grădină au venit păcatul, pierderea, rușinea și moartea. Din cea de-a doua, speranța, bucuria și viața.

Dumnezeu a sădit prima grădină – Edenul. În acest mediu desăvârșit, Dumnezeu i-a așezat pe primii oameni, făcuți, la rândul lor, tot de mâna Sa, și aici a comunicat El cu ei. Edenul era un paradis al inocenței. Adam și Eva erau fără păcat, dar erau asemeni unor copii. Încă nu își dezvoltaseră caracterele, încă nu făcuseră alegeri în viață. În curând aveau să se confrunte cu primele alegeri.

Intrarea răului

În spatele liniștii din grădină pândea un personaj sinistru. Răul, ceva cu totul străin de Adam și Eva, nu era departe – și niciodată nu este! Un înger căzut, cunoscut cândva drept Lucifer, steaua dimineții, dar acum Satana, înșelătorul, își aștepta ocazia.

Nu știm cât timp au petrecut în grădină primii noștri părinți. Cert este

că, într-o zi, a căzut o umbră asupra Paradisului. Satana, folosindu-se pe post de medium de un șarpe atrăgător, le-a fluturat în față ispita unei noi experiențe care îi va face asemenea lui Dumnezeu Însuși.

Dumnezeu pusese însă un test simplu al ascultării: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:16,17). Dar șarpele a spus: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:4,5).

De atunci au trecut mulți ani, dar ispititorul vine și astăzi la oameni, în același mod. El face ca neascultarea să fie strălucitoare, atrăgătoare. El zugrăvește ascultarea de poruncile lui Dumnezeu ca fiind ceva plictisitor. Promite experiențe noi, mișcătoare și maschează calea ruinei pe care ne invită să mergem – un adevărat șant plin cu bețivani și trupuri lipsite de orice putere.

Întotdeauna diavolul caută să aducă îndoiala. El îi atribuie lui Dumnezeu caracterul său și pretinde că el are adevăratul caracter divin. Dumnezeu dorește numai ce este cel mai bine pentru noi, El nu reține nimic din ce ne-ar putea aduce sănătate și fericire. Satana, pe de altă parte, ne oferă un produs otrăvit care

arată atrăgător, dar care, în final, ne va aduce degradare și distrugere.

Satana este „un mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). „Hotărât că nu veți muri”, a încercat el să-i convingă pe Adam și pe Eva. Dar aceasta a fost o minciună uriașă. Ei au murit și toți urmașii lor au trecut prin aceeași experiență a morții.

„Veți fi ca Dumnezeu”, le-a promis el, dar a fost o promisiune pe care nu a putut-o împlini. El încercase să fie ca Dumnezeu în curțile din ceruri (Isaia 14:13; Ezechiel 28:2-5), dar această autoînșelare l-a făcut să fie ignozit din ceruri.

Numai Dumnezeu poate fi Dumnezeu. El este creatorul tuturor, fie îngeri, fie oameni. Niciodată o creatură nu poate deveni Creator. Dumnezeu a făcut bărbați și femei după chipul Său pentru a trăi în El și pentru a arăta o ascultare din iubire. Numai în Dumnezeu ne putem regăsi adevărata identitate. „Ne-ai făcut pentru Tine, o, Doamne, iar sufletele noastre nu au odihna până când nu găsim odihna în Tine”, scria foarte bine Augustin.

Păcatul este irațional, este nebunia în ultimă fază. Este încercarea imposibilului – să fii ca Dumnezeu. Păcatul nu ia în calcul faptul că existența noastră este aceea de ființe create de Dumnezeu și dependente de El pentru orice suflare.

Și totuși, cât de mulți bărbați și femei din ziua de azi calcă pe urmele

primilor noștri părinți! Majoritatea oamenilor cedează atrăgătoarei invitații a ispititorului: „veți fi ca Dumnezeu”, scoțându-L pe Dumnezeu din mintea lor, negând faptul că El există, pur și simplu, respingându-L cu totul.

Rezultatele căderii în păcat

Consecințele căderii în păcat au început să se observe aproape imediat. După un acces inițial de plăcere, primii noștri părinți au început să simtă rușinea (Geneza 3:7). Atunci când L-au auzit pe Dumnezeu apropiindu-Se de grădină, au fost cuprinși de simțăminte de vină și au încercat să se ascundă (versetul 8). Însă nu se puteau ascunde de Dumnezeu, după cum nici noi, cei de azi, nu ne putem ascunde. Au început să dea vina unul pe altul pentru neascultare. „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”, a îngăimat Adam (versetul 12).

Dă vina pe oricine, dă vina pe Dumnezeu, dar nu admite că tu ai greșit! Vă sună familiar? La fel a făcut și Eva: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom”, a încercat ea să se apere (versetul 13).

Aceste încercări de a da vina pe altcineva și de a-și justifica propriile acțiuni erau tot atât de străvezii ca și hainele din frunze de smochin pe care și le cususeră pentru a-și acoperi goliciunea. Și astăzi suntem acoperiți din plin de frunzele de smochin ale scuzelor și dezvinovățirii.

Atunci Dumnezeu le-a descris viitorul. Aveau să fie izgoniți din Paradis spre o viață plină de suferințe. De aici înainte, natura avea să dea naștere la spini și mărarci. Eva urma să dea naștere copiilor cu durere și, în final, după o viață de luptă pentru a-și asigura pâinea cea de toate zilele din sudoarea frunții lor, oamenii aveau să se reîntoarcă în țărâna din care îi făcuse Dumnezeu (versetele 16-20).

Poetul John Milton, la finalul poemului *Paradisul pierdut*, a descris într-o manieră mișcătoare acele ultime momente petrecute de oameni în Eden: „De-acum lumea întreagă le stătea în față, ca să-și aleagă / locul de odihnă, călăuziți de Providență; / Iar ei, mână-n mână, cu pas rătăcitor și-ncet, / Din Eden au pornit pe drumul singuratic.”

Un Dumnezeu salvator

Dar Dumnezeu nu i-a lăsat pe Adam și pe Eva fără speranță. Deși izgoniți din grădină, ei nu au fost alungați dinaintea feței Sale. Oriunde urma să îi ducă noua lor viață, Dumnezeu avea să fie acolo.

Mai mult decât atât, Dumnezeu le-a oferit o făgăduință cu privire la viitor. În timp ce se aflau încă în grădină, El a spus șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (versetul 15). Această „vrăjmășie” nu este o reacție umană naturală. Este ceva pus de Dumnezeu în noi, este harul Său la lucru.

Ellen White scria: „Harul pe care Hristos îl sădește în sufletul omului este acela care creează în om vrăjmășie împotriva Satanei. Fără acest har care convertește și fără această putere înnoitoare, omul ar rămâne mai departe robul lui Satana, un slujitor care l-ar asculta întotdeauna. Dar acest nou principiu din suflet dă naștere unui conflict oriunde a fost pace. Puterea cu care Hristos îl înzestrează pe om îl face capabil să țină piept tiranului și uzurpatorului. Oricine este văzut ca respingând păcatul în loc de a-l iubi, oricine ține piept și învinge acele patimi care l-au stăpânit în interior demonstrează acțiunea acestui principiu venit cu totul de sus” (*Tragedia veacurilor*, pag. 506).

Lucrarea harului a ajuns la punctul culminant în Sămânța femeii – Isus Hristos. La finalul unei vieți fără păcat și al unei slujiri pline de iubire, El a mers într-o grădină pentru a se ruga – Grădina Ghetsimani.

Această grădină fusese sădită de om, nu de Dumnezeu. Era însă locul preferat în care Maestrul Se retrăgea. În ultima noapte de joi din viața Sa, având în față crucea inevitabilă, Isus a mers acolo pentru a Se lupta cu Tatăl.

Apăsut puternic de greutatea păcatelor lumii, Isus a implorat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). „A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:44).

În acea grădină agăța în balanță soarta neamului omenesc. Isus tânjea după sprijinul celor mai apropiați prieteni ai Săi, dar ei adormiseră. A băut singur cupa vinovăției. Dar acolo era și o altă ființă, același înșelător care fusese în Eden. Acum îl ispitea pe Isus să își abandoneze misiunea de a salva lumea: *Nu Te merită. Niciunuia nu-i pasă. Uită-Te la ei – toți dorm!*

Diferit de primii noștri părinți, Isus a refuzat să asculte de vocea malefică, a refuzat să nutrească îndoiala. Acceptând paharul amar din mâna Tatălui, El S-a îndreptat spre Calvar.

Cele două grădini cer din partea noastră o contemplare serioasă și cu rugăciune la prețul plătit pentru mântuirea noastră. Acolo vedem cât de mult am pierdut, dar și cât de mare este harul minunatului nostru Domn. Ellen White ne îndeamnă să studiem cu atenție și să comparăm „Grădina Edenului și măsura ei îndesată de neascultare... cu Grădina Ghetsimani, unde Răscumpărătorul lumii a suferit agonia supraomenească, atunci când păcatele lumii au fost puse asupra Sa” (*Manuscript 1*, 1892).

Aleluia! Ce Mântuitor! ■

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Care a fost prima minciună pe care Satana a spus-o părinților noștri și cum se manifestă ea și în societatea în care trăim?
2. Care efecte ale păcatului – răul, sărăcia, corupția etc. – te afectează cel mai mult? Ce te susține în lupta pe care o duci?
3. Înainte de a muri pentru păcatele noastre, Isus a trăit pentru a-i binecuvânta pe alții. Ce binecuvântări aduce asupra lumii biserica Sa din localitatea ta?

DACĂ NU ESTE ALTFEL INDICAT, TOATE MATERIALELE ACESTEI SĂPTĂMÂNI DE RUGĂCIUNE AU FOST PREGĂTITE DE DR. WILLIAM G. JOHNSON, CEL CARE A ACTIVAT O PERIOADĂ ÎNDELUNGATĂ CA REDACTOR-ȘEF AL PUBLICAȚIILOR ADVENTIST REVIEW ȘI ADVENTIST WORLD. IEȘIT LA PENSIE, LUCREAZĂ CA ASISTENT

AL PREȘEDINTELUI CONFERINȚEI GENERALE PE PROBLEME DE RELAȚII INTER-RELIGIOASE.

Luni

Prezența Sa mântuitoare

ISUS NU DOAR NE-A SPUS CUM SĂ TRĂIM – EL CHIAI A TRĂIT CE NE-A SPUS.

Unul dintre cele mai uimitoare adevăruri pe care le găsim în Biblie este acela că Dumnezeu nu este doar *dispus* să locuiască cu poporul Său – El chiar *vrea* să fie între noi. Deși este Creatorul cerului și al pământului, El își dorește părtașia creaturilor ieșite din mâna Sa.

„Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este Sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite»” (Isaia 57:15).

Astăzi, ateismul militant este răspândit. Au fost vremuri în care necredincioșii se mulțumeau să-și trăiască îndoilele în liniște, astăzi însă sunt agresivi în proclamarea faptului că nu există Dumnezeu și îi batjocoresc mult pe creștini și pe toți credincioșii vreunei religii. Între vocile de frunte care apără ateismul se numără Richard Dawkins, Christopher Hitchens, Sam Harris și Daniel Dennett. Un aspect interesant este acela că Anthony Flew, cel care a trasat agenda ateismului timp de 50 de ani, spre finalul vieții, a trecut printr-o convertire a filosofiei de viață. Cartea sa *There Is a God: How the World's Most Notorious Atheist Changed His Mind* (Există Dumnezeu: cum s-a răzgândit cel mai cunoscut

ateu al lumii), publicată în anul 2007, i-a scandalizat pe foștii săi colegi.

Pentru cei care Îl cunosc pe Isus ca Mântuitor și Domn, argumente de genul celor prezentate de Flew, deși ajută în anumite contexte, pot fi nefolositoare. Știm că există Dumnezeu pentru că Îl cunoaștem ca Prieten.

„El merge alături de mine,
El vorbește cu mine,
El îmi spune că sunt al Lui;
Iar bucuria pe care o împărtășim
cât petrecem împreună
Nu a mai simțit-o nimeni”
(C. Austin Miles, „În grădină”).

Întreaga Biblie, de la Geneza la Apocalipsa, dă mărturie cu privire la faptul că lui Dumnezeu Îi face plăcere să fie prieten cu omenirea. El a umblat și a vorbit în Grădină cu Adam și cu Eva. A umblat și a vorbit cu Avraam și cu patriarhii. Iar când a scos cele 12 seminții ale lui Israel din Egipt, aducându-le la poalele Muntelui Sinai, i-a spus lui Moise: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8).

Israeliiții văzuseră și auziseră fulgere, tunete, sunetul de trâmbiță care veneau de pe muntele sfânt. Ei știau că Iehova era acolo, la Sinai, și s-au înspăimântat. Dumnezeu tânjea să se apropie de ei într-o manieră care să-i invite să vină în prezența Sa. El avea să locuiască într-un cort.

Dumnezeu i-a dat lui Moise un plan al Sanctuarului, iar israeliții l-au construit la literă. Era foarte frumos realizat, împodobit cu aur, argint, pietre prețioase și materiale textile colorate. Pentru că era portabil, avea dimensiuni reduse: locul numit Sfânta Sfințelor avea câțiva metri pătrați, iar locul numit Sfânta avea o suprafață dublă.

Hai să ne gândim la acest lucru: Maiestatea cerului, Creatorul universului, coborându-Se să locuiască într-un cort!

Simbolul prezenței lui Dumnezeu

Pentru israeliți, Sanctuarul era centrul vieții lor împreună. Identitatea lor ca popor ales se centra pe același lucru.

Sanctuarul era un loc de *refugiu*. Acolo se manifesta Șechina – prezența efectivă a lui Dumnezeu – între heruvimii din Sfânta Sfințelor. Având Sanctuarul în mijlocul lor și înaintea lor în toate călătoriile, se simțeau în siguranță indiferent de dușmanii cu care aveau să se confrunte.

Secole mai târziu, după ce s-au așezat în Țara Făgăduită, încă priveau spre Sanctuar ca la un loc al refugiu-lui, după cum se ruga psalmistul: „Să-ți trimită ajutor din locașul Său cel Sfânt și să te sprijinească din Sion!” (Psalmii 20:2).

Sanctuarul era un loc al *învățăturii*. Din timp în timp, Moise mergea la cort pentru a vorbi cu Dumnezeu. Aici Dumnezeu oferea sfat pentru a-Și conduce poporul. După ce Moise se întorcea în tabără, fața lui strălucea atât de tare, încât oamenii nu rezistau să îl privească în față, astfel că atunci „când a încetat să le vorbească, și-a pus o maramă pe față” (Exodul 34:33).

Sanctuarul era un loc în care se oferea *călăuzire divină*. Pe întreaga perioadă în care copiii lui Israel s-au aflat în pustie, un stâlp de nor stătea deasupra Sanctuarului în timpul zilei, iar noaptea se transforma într-un stâlp de foc ce strălucea. Când stâlpul de foc se ridica, oamenii strângeau tabăra și plecau după el. Când acesta se oprea, instalau și ei tabăra. „Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea” (Exodul 13:21).

Sanctuarul era și un loc de *închinare*. Anul religios al israeliților se derula printr-o serie de sărbători – Paștele, Snopul de legănat, Trâmbițele, Ziua Ispășirii, Sărbătoarea Corturilor – și pentru fiecare dintre acestea, Sanctuarul juca un rol-cheie.

În cele din urmă, Sanctuarul era un loc al *iertării*. Aici păcătosul își aducea jertfa – un miel, un ied, o pasăre – pentru a fi prezentată de preot ca ispășire. Sanctuarul era casa iertării.

Nu e de mirare că israeliții considerau Sanctuarul a fi extrem de important. Când, ani mai târziu, templul care a înlocuit cortul din pustie a fost călcat în picioare de oștirile invadatoare, aceasta a constituit pierderea finală, cea mai mare calamitate care putea fi imaginată. (Vezi Psalmii 74:1-7).

Astăzi nu mai avem un sanctuar pământesc în care să căutăm prezența lui Dumnezeu. Dar nici nu suntem în dezavantaj, căci avem un Sanctuar ceresc, în care putem intra prin credință (Evrei 10:19-22). Și Îl avem pe Isus – acel Dumnezeu care Și-a dorit atât de mult să locuiască în mijlocul celor 12 seminții, încât le-a spus să-I construiască un cort. Și a mers mult mai departe! A luat forma unei ființe umane. A devenit trup și sânge, a devenit unul ca noi.

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat”, a profetizat Isaia, „și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9:6).

Despre El a scris ucenicul iubit: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit [literal: și-a întins cortul] printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). Acest Om, lipsit de orice tertipuri pe care oamenii le folosesc pentru a atrage atenția asupra lor – bogăție, faimă, putere, educație, influență –, era Dumnezeu întrupat. El era Emanuel, „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23).

Isus este al nostru Mare-Preot, slujind în dreptul nostru în curțile cerești. Acel Sanctuar ceresc, care nu este făcut de mâini omenești și este mult mai slăvit decât ne putem imagina, este adevăratul Sanctuar, modelul față de care cortul din pustie era doar o slabă reprezentare, „chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8:5).

Cu privire la acest Sanctuar și la lucrarea lui Isus în Sanctuar vom studia mult mai în amănunt într-o altă prezentare din timpul acestei săptămâni. După cum copiii lui Israel au descoperit prin cortul din pustie identitatea lor ca popor al lui Dumnezeu, tot la fel putem căuta la Marele nostru Preot refugiu, învățătură, călăuzire, închinare și iertare.

Mai mult decât atât, Isus a locuit în mijlocul nostru pentru o perioadă destul de scurtă, doar 33 de ani. Însă înainte de a pleca, El a promis că ne va trimite un binecuvântat Mângâietor – Duhul Sfânt: „Nu vă voi lăsa orfani”, a spus El, „Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:18).

Duhul Sfânt duce mai departe slujirea iubitoare a lui Isus. El ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16:13). El ne aduce aminte de învățăturile Mântuitorului (Ioan 14:26). El convinge lumea cu privire la păcat, neprihănire și judecată (Ioan 16:8-11). Cel mai important dintre toate – El este *cu noi*!

Nu este nevoie să mergem la un templu pentru a-L găsi pe Dumnezeu. Nu este nevoie să facem pelerinaje către altare îndepărtate unde se manifestă prezența divină. Dumnezeu este deja *aici*, chiar *aici*. Dumnezeu este *cu noi*!

Chiar înainte să plece de la noi, Isus a promis: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Apostolul Pavel a mărturisit: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Dragul meu prieten, poți să i te alături lui Pavel în această mărturisire? Știi că Hristos trăiește în tine? Este El cu tine, așa cum a făgăduit?

Cu mult timp în urmă, Moise se ruga: „Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?” (Exodul 33:16). Tot la fel implora și David: „Nu mă lepăda de la Fața Ta” (Psalmii 51:11).

Dacă te-ai depărtat de Dumnezeu, spune rugăciunea lui David. Dumnezeu vrea să locuiască împreună cu tine. El Își dorește profund să ai parte de prezența Sa mântuitoare. El vrea să îți fie refugiu, călăuză, învățător, Mântuitor, Domn! ■

ÎNTEBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Din cele cinci lucruri reprezentate de Sanctuarul pământesc – refugiu, învățătură, călăuzire divină, închinare și iertare – care este cel mai necesar în comunitatea ta? Cum contribui în acest sens?
2. Dacă ai dori să reflectezi slujirea lui Hristos întrupat în comunitatea ta, cum ți s-ar schimba viața?
3. Cum se manifestă slujirea Duhului Sfânt în viața ta, ca individ și ca biserică?

Marti

Iată Mielul lui Dumnezeu!

NUMAI EL NE POATE ÎMPLINI NEVOILE.

„A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!»” (Ioan 1:29)

Această declarație a lui Ioan Botezătorul indică esența misiunii lui Isus. Dincolo de toate celelalte lucruri pe care El a venit să le împlinească – să descopere caracterul lui Dumnezeu, să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți, să propovăduiască vestea cea bună și altele –, El a venit pentru a fi Jertfa divină pentru păcat.

Chiar numele „Isus” arăta spre scopul expres al slujirii Sale. Înainte de a fi născut, un înger al Domnului i-a apărut lui Iosif, care era logodit cu Maria, și i-a spus „Ea va naște un Fiu și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21).

„Isus” este termenul grecesc pentru Iosua, care înseamnă „Domnul mântuiește”. Mai târziu, titlul „Hristos” a fost atașat numelui primit, însemnând „Cel Uns”, adică „Mesia”. Astfel, când spunem „Isus Hristos”, ceea ce spunem de fapt este *Mântuitorul-Mesia sau Mesia Cel care ne mântuiește*. Din păcate, pentru milioane de oameni din zilele noastre, expresia „Isus Hristos” nu apare decât în pro-

fanări. Cât de puțin realizează ei ce înseamnă acele cuvinte care ne spun să nu luăm în deșert Numele Lui! Aceasta este maniera prin care cel rău, acel dușman nenorocit al lui Isus în marea luptă dintre bine și rău, încearcă să distragă atenția de la lucrarea mântuitoare a lui Isus.

Planul Său divin

Isus S-a născut pentru a muri. Pentru majoritatea oamenilor, moartea este cel din urmă și cel mai trist act al dramei vieții. Dar nu și pentru Isus: pentru El moartea a fost punctul culminant al venirii Sale pe pământ. Prin moarte, El putea mântui lumea. „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”, a spus El (Ioan 12:32). Și tot la fel: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15).

Era de așteptat ca urmașilor lui Isus să le fie rușine cu moartea Sa. Răstignirea era cel mai teribil mod de a muri: dura mult timp, iar execuția agonizantă avea loc în public. Roma păstra această pedeapsă pentru cei mai înrăiți criminali. Niciun cetățean roman nu putea fi condamnat la moarte într-o astfel de manieră înjositoare. Isus nu era un cetățean

roman, motiv pentru care putea fi, și a și fost, răstignit. O, cât de mult S-a înjosit Mântuitorul nostru pentru a ne câștiga mântuirea! De aceea apostolul Pavel scrie: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

Totuși primilor creștini nu le-a fost rușine cu această moarte. Nu au căutat niciodată să mascheze modul în care a murit Isus, nu au fost stânjeniți de ea, nu au căutat scuze pentru această realitate. Dimpotrivă, au *proclamat-o* cu putere: „Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți” (Faptele 4:10); „Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune, dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri, o nebunie” (1 Corinteni 1:22,23); „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14).

Ellen White a explicat în cuvintele următoare lucrarea mântuitoare a lui Hristos: „Hristos a fost tratat așa cum merităm noi, pentru ca noi să fim tratați așa cum merită El. El a fost

condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi achitați prin neprihănirea Lui, la care noi nu am contribuit cu nimic. El a suferit moartea ce ni se cuvenea, pentru ca noi să primim moartea care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem vindecați» (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 25).

Așteptări înșelătoare

Ucenicii lui Isus nu au înțeles imediat scopul divin al morții Sale. Când Ioan Botezătorul, mânat de o înțelepciune divină, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29), cei care l-au auzit probabil că au fost foarte mirați de sensul acestor cuvinte. De-a lungul misiunii Sale, cei 12 ucenici s-au așteptat să-L vadă acționând ca un Mesia politic, unul care îi va elibera pe evrei de jugul romanilor pe care-i urau. Astfel, le erau imposibil de priceput profețiile lui Isus cu privire la iminenta Sa suferință și moarte de la Ierusalim (Matei 16:21-23; 20:17-19).

Abia după învierea lui Isus au început ucenicii Săi să înțeleagă rolul crucii în planul lui Dumnezeu. Lumina a început să strălucească pe drumul spre Emaus: „Atunci, Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să suferi Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?» Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:25-27).

În lumina Calvarului putem vedea mult mai clar anumite pasaje ale Vechiului Testament care, fără Isus, pentru noi ar fi de neînțeles sau poate chiar ne-ar tulbura. Serviciul din Sanctuar, de exemplu: De ce atât de mult sânge vărsat? Dacă privim retrospectiv la sistemul jertfelor, prin lentilele crucii, ne dăm seama că rolul său a fost acela de educație divină. Acest sistem îi învăța pe evrei care este prețul scump al păcatului – faptul că nu este o problemă ușoară și că păcatul nu poate fi învins decât prin pierderea vieții, după cum cartea Evrei o spune explicit: „Fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22).

Cortul din pustie și Templul de mai târziu s-au concentrat pe

mântuirea oferită prin har pentru un anumit timp și un anumit loc. Omul căruia îi părea rău de păcatul făcut găsea pacea făcând ceea ce Domnul îi poruncise să facă, și nu urmând direcția propriilor sale idei.

Totuși, în cele din urmă, jertfirea animalelor nu putea oferi ispășire. „Este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:4). Numai moartea Dumnezeului-om, Isus Hristos, putea învinge decisiv păcatul. Astfel, fiecare miel sau oricare alt animal adus ca jertfă de penitent avea efect doar din perspectiva jertfei Mielului lui Dumnezeu, spre care aceasta arăta.

Datorită Calvarului putem și noi să începem să înțelegem istoria uimitoare și tulburătoare regăsită în Geneza capitolul 22 – Avraam și fiul său Isaac, pe Muntele Moria. Această istorie le-a dat mult timp de gândit celor care au cercetat Scriptura, fie ei evrei sau creștini, pentru că Îl găsim aici pe Iehova care îi poruncește unui părinte îmbătrânit: „Ia-l pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune” (versetul 2).

Cum e posibil ca un Dumnezeu al dragostei să dea o astfel de poruncă? Porunca sună precum cuvintele zeităților păgâne cărora le aduceau închinare locuitorii Canaanului. Ei aduceau sacrificii umane, dar Iehova le interzisese clar copiilor lui Israel imitarea acestor practici diabolice: „Să nu dai pe niciunul din copiii tăi ca să fie adus jertfă lui Moloh și să nu pângărești Numele Dumnezeului tău. Eu Sunt Domnul” (Leviticul 18:21).

Această poruncă trebuie să fi străpuns inima lui Avraam. Și totuși, undeva, a găsit credința necesară pentru a merge mai departe. Nu a înțeles, dar umblase cu Dumnezeu prea mult timp pentru a nu-L asculta acum. Iar când copilul a pus întrebarea aceea sfâșietoare: „Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?”, Avraam a răspuns: „Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:7,8).

Dumnezeu a purtat de grijă. Când Avraam a ridicat cuțitul pentru a-și înjunghia fiul, îngerul Domnului l-a

oprit. „Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec” (versetul 13). Probabil că fusese acolo tot timpul, dar tatăl îndurerat fusese prea apăsător de îngrijorare pentru a-l vedea.

Avraam a numit locul acela *Iehova'iire*, care înseamnă „Domnul va purta de grijă”. După aproape o mie de ani, pe când împăratul Solomon construia Templul, a ales ca amplasament aceeași locație – Muntele Moria (2 Cronici 3:1). Peste o altă mie de ani, Isus Își dădea viața undeva în apropiere.

Domnul, care i-a purtat de grijă lui Avraam, a purtat de grijă întregii omeniri.

În cele din urmă, în lumina lui Isus ca Miel al lui Dumnezeu, putem înțelege însemnătatea acelui minunat capitol 53 din cartea prorocului Isaia. Aici găsim pe Unul care S-a purtat „ca un miel pe care-l duci la măcelărie” (versetul 7), care a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (versetele 5 și 6).

Dragi prieteni, acele păcate pe care El le-a purtat sunt păcatele mele și ale fiecăruia dintre noi. Cum ar putea cineva să nu-L iubească pe acest Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a murit în locul nostru? ■

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. „Isus S-a născut pentru a muri”, spune un autor. Ce rol au jucat viața și învățăturile Sale în slujirea Sa de pe pământ?
2. Descrie modul în care accentul biblic asupra vărsării de sânge afectează sensibilitățile noastre de secol XXI. Fii cinstit!
3. Ce semnificație au pentru tine cuvintele: „Domnul va purta de grijă”?

Miercuri

Mijlocitorul

MÂNTUIREA NOASTRĂ E ÎN MÂINILE SALE.

Pe data de 12 octombrie 2010, întreaga lume și-a ținut respirația urmărind punctul culminant al unei îndrăznețe operațiuni de salvare. Cu 69 de zile în urmă, 33 de oameni rămăseseră blocați în subteran, la peste 600 de metri adâncime, după o masivă prăbușire în mina de aur și cupru unde lucrau. Săptămâni întregi, mijlocitorii au forat un canal prin care să ajungă la mineri captivi cu ajutorul unei capsule late de 70 de centimetri. Acum capsula ajunsese la mineri. Oare va da rezultate planul salvatorilor?

Experiența minerilor și a echipei de salvare a atras atenția oamenilor de pretutindeni. Echipe de televiziune din peste 200 de țări, între care și Coreea de Nord, s-au adunat la locul acțiunii. Președintele chilian Sebastián Piñera a așteptat personal pentru a-i saluta pe mineri, pe măsură ce erau scoși din temnița fierbinte și infectă.

Undeva, după miezul nopții, așteptarea s-a transformat în explozie de bucurie, după ce din capsulă a ieșit primul miner. S-au aprins lumini, fanfarele au cântat imnul național chilian, oamenii s-au îmbrățișat și au curs lacrimi de bucurie. În următoarele 21 de ore, unul după altul, cei 33 de mineri au fost readuși la suprafață, îmbrățișându-și soțiile și prietenii.

A fost un moment de excepție, un scurt respiro între veștile tragice pe care le auzim în mod normal în mass-media. Și totuși, a fost o nimica toată prin comparație cu ziua în care toate cerurile și-au ținut respirația. Cu mult timp în urmă, soarta nu doar a 33 de oameni, ci a întregii lumi a atârnat în balanță. Și noi eram captivi, condamnați la o temniță infectă a păcatului, fără nicio șansă de scăpare și fără nicio speranță. Dar Fiul lui Dumnezeu, penetrând stânca cea tare a disperării, S-a lansat într-o misiune de salvare. În momentul în care lucrarea Sa a atins punctul culminant și El a trebuit să Se confrunte cu agonia din Ghetsimani și cu rușinea de pe Calvar, universul a privit cu uimire și îngrijorare.

Ellen White scria: „Lumile necăzute și îngerii cerești urmăriseră cu un interes profund, pe măsură ce conflictul se apropia de încheiere. Satana și confederația răului, legiunile apostaziei, urmăreau cu atenție această mare criză din lucrarea de răscumpărare. Puterile binelui și ale răului au așteptat să vadă ce răspuns va primi rugăciunea pe care Hristos o repetase de trei ori. Îngerii tânneau să-I aducă mângâiere suferindului divin, dar acum nu puteau face nimic. Nu s-a găsit nicio cale de scăpare pentru Fiul lui Dumnezeu. În această criză teribilă, când totul atârna în

balanță, când cupa misterioasă tremura în mâna suferindului, cerurile s-au deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului dens al ceasului de criză, iar îngerul cel puternic care stă în prezența lui Dumnezeu, care ocupă poziția din care a căzut Satana, a venit alături de Hristos” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 693).

Singur între om și Dumnezeu

O, ce Mântuitor este Isus! Pentru că a devenit om adevărat, luând trupul și sângele nostru, El a devenit Marele nostru Preot, Mijlocitorul între Dumnezeu și om. El este Dumnezeul-om, unind prin Sine Însuși cerul și pământul, despărțite de prăpastia creată prin căderea primilor noștri părinți.

Sanctuarul pământesc îl prefigura pe El. Serviciile sale se concentrău în jurul jertfei și preotului. Sângele mieilor, al țapilor, al vițelilor, oferit de păcătosul pocăit, erau o umbră a lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, care avea să ridice păcatul lumii. Iar slujirea preotului – în special a marelui-preot, singurul căruia i se permitea intrarea în Sfânta Sfintelor, o singură zi pe an, în Ziua Ispășirii – prefigura marea lucrare de slujire a Dumnezeului-om, în Sanctuarul din ceruri.

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între

Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”, scria apostolul Pavel (1 Timotei 2:5). „Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită” (Evrei 9:15).

Un Mijlocitor – unul singur! Nimeni altcineva nu poate uni cerul cu pământul. Nimeni altcineva nu ne poate ierta de păcate. Nimeni altcineva nu poate face și nu ar trebui să pretindă ceea ce numai Isus este și ceea ce numai Isus poate face.

Nu trebuie să ne mărturisim păcatele în fața unei biete ființe omenеști, care pretinde că are rolul de a mijloci pentru noi, ducând cererile noastre înaintea lui Dumnezeu. În niciun caz! „Avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1,2).

Mijlocitorul nostru din ceruri este Unul care înțelege luptele noastre. A fost aici, a trecut prin ele. A suferit și a fost ispitit. A simțit amărăciunea durerii, înțepătura respingerii. Orice

ar veni peste noi, indiferent ce, El deja l-a trăit.

Într-o descriere de excepție, cartea Evrei dezvoltă acest adevăr cu privire la Isus ca Mare-Preot. În primul capitol, Se arată ca Dumnezeu adevărat, superior îngerilor: „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”; „pe când Fiului I-a zis: «Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci»” (Evrei 1:3,8).

Implicații de excepție

Haideți să ne înfruptăm din acest adevăr glorios: dacă venim la Isus, venim la Dumnezeu. Isus nu este o treaptă pe drumul între cer și pământ, El este Dumnezeu. Tot ceea ce este Dumnezeu este Isus, întotdeauna a fost, întotdeauna va fi. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

Isus ne iubește atât de mult încât ne numește prietenii Săi (Ioan 15:14,15), așa cum Avraam în Vechiul Testament a fost numit „prietenul” lui Dumnezeu (2 Cronici 20:7). Deși putem avea o relație desăvârșită cu El, să nu uităm niciodată cine este – Dumnezeu!

În rugăciunile noastre, în cântările noastre, în discuțiile noastre, nu ar trebui să-L tratăm ca pe unul cu care suntem „prieteni la cataramă”, ci așa cum este El în realitate.

Întorcându-ne la cartea Evreilor, dacă primul capitol dovedește faptul că Isus este Dumnezeu adevărat, capitolul al doilea îl prezintă ca pe un om adevărat. „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:14,15)

Iată din nou marea misiune de salvare. Isus nu a trimis pe altcineva în locul Său, ci a venit El Însuși pentru că nimeni altcineva nu putea îndeplini această misiune. El a devenit una cu noi, a simțit oroarea în fața căreia ne dăm înapoi cu toții: moartea. A intrat în locuința morților și a zdrobit puterea morții, i-a rupt legăturile fricii. A înviat din morți, lăsând mormântul gol!

Dumnezeul adevărat, omul adevărat – Isus – este Dumnezeul-om, cu totul unic în întregul univers. Astfel a devenit Marele nostru Preot, slujind în

curțile cerești: „Prin urmare, a trebuit să Se asemeni fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” (versetul 17).

De-a lungul istoriei umane și chiar și azi, oamenii au simțit nevoia de preoți. Conștienți de nevrednicia lor, s-au îndreptat spre alte ființe umane pe care le-au privit ca fiind aproape de Dumnezeu și astfel capabile să-I prezinte mai ușor rugăciunile și celelalte nevoi ale lor, într-o manieră acceptabilă lui Dumnezeu. În realitate însă, a fost și este un singur Preot adevărat, Dumnezeul-om, care în Persoana Sa ne aduce în prezența lui Dumnezeu. Toți ceilalți au fost doar preoți a căror slujire a fost o umbră. Și ei, la rândul lor, aveau și au nevoie de un Mijlocitor – Isus Hristos. De aceea până și marele-preot din Sanctuarul pământesc trebuia „să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului” (Evrei 5:3).

Doctrina conform căreia Isus este Marele nostru Preot din Sanctuarul ceresc este un adevăr prețios dat adventiștilor de ziua a șaptea pentru a fi împărtășit întregii lumi.

În esență, acest adevăr ne oferă asigurare în patru dimensiuni vitale:

1. Realitatea speranței noastre

Pentru mulți creștini din ziua de azi, cerul nu mai reprezintă un loc real. Ba chiar sunt pastori care nu mai cred deloc în viața de după moarte. Sunt unii care cred că nemurirea stă doar în faptul că vom supraviețui prin copii și nepoți. Însă lucrarea neîntreruptă a lui Hristos ne asigură de faptul că cerul este un loc real și El va veni din nou pentru a ne lua la Sine. „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare-Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1,2).

2. Realitatea iertării

Indiferent ce ne transmit sentimentele noastre, avem un Mijlocitor care „trăiește pururea ca să mijlocească” pentru noi (Evrei 7:25). Simțăminte sunt înșelătoare, dar Isus nu este așa. Deși toți ceilalți se pot dovedi nedemni de încredere, „El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13).

3. Cerul este un loc în care suntem bine-veniți.

Apartinem acestui loc, nu ne milogim, cu căciula în mână. Isus ne așteaptă acolo, El ne spune *bun venit*. „Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem deci cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:14-16).

4. Sanctuarul este locul care ne dă putere.

Isus nu doar ne înțelege și simte împreună cu noi în încercările noastre, ci ne dă putere biruitoare: „Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

Dragul meu prieten, știi că ai un Mijlocitor, pe cineva care îți ia apărarea în curțile cerești? Indiferent ce trecut ai, indiferent cât de mult te-ai îndepărtat de planul sfânt al lui Dumnezeu pentru viața ta, El te primește. Ești fiul Lui, ești fiica Lui. Vino la El și aruncă asupra Lui toate îngrijorările tale. El le va lua și îți va da pacea Sa.

În timpul unei ocazii de mărturie și experiențe, cu ocazia unei recente întâlniri a liderilor adventiști, unul dintre administratorii bisericii ne-a împărtășit o experiență personală de mare impact. Cu șapte luni în urmă, el și soția coborâseră dintr-un avion în Los Angeles, California. Îndreptându-se spre ghișeu de unde voiau să închirieze o mașină, soțul a simțit brusc o durere teribilă în piept. Artera principală a inimii era complet

obstrucționată; era gata să moară. Soția sa, asistentă de meserie, a strigat disperată dacă nu cumva are cineva vreo aspirină. Din fericire, unul dintre cei prezenți își pusese în buzunar în acea dimineață o aspirină și i-a dat-o. Chiar și așa, inima pastorului a încetat să mai bată. Soția i-a făcut o resuscitare cardio-respiratorie și l-a readus la viață.

„Știți cum e să mori?”, ne-a întrebat el pe cei prezenți, care rămăsese-răm stupefiați. Atârând între viață și moarte, el nu se putuse gândi la nimic altceva decât: „Neputând s-aduc nimic, lângă crucea ta, azi, pic” (Augustus M. Toplady).

Dacă nu voi fi găsit în viață pentru a-L vedea cu ochii mei pe Isus revenind pe norii cerului, dacă va trebui să intru în umbrele reci ale morții, aș vrea ca gândul meu să fie același: Isus și numai Isus. El este tot ce avem mai de preț pe lumea aceasta. El este tot ce ne dorim mai mult în viața viitoare. El este Mântuitorul nostru, Domnul nostru, Prietenul nostru, El este Regele care vine – și El este Mijlocitorul nostru. ■

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Ce înseamnă pentru tine faptul că Isus este „unul ca și noi”? Ce schimbare ți-a adus în viață acest adevăr?
2. Din cele patru realități enumerate de autor – speranță, iertare, intrare în cer și putere – care are cea mai mare însemnătate pentru tine la momentul actual, în experiența spirituală prin care treci?
3. Care a fost momentul când, în sfârșit, ai realizat că singura ta speranță pentru mântuire este relația ta cu Isus? Ce eveniment ți-a declanșat această conștientizare?

Joi

Un har plin de viață

SCHIMBAȚI PRIN PRIVIRE

Atunci când Îl facem pe Isus Domn al nostru, El ne schimbă. Harul, dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, ne transformă pe măsură ce umblăm zilnic alături de Isus.

Apostolul Pavel scria: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:11-14).

Acest pasaj descrie natura unei vieți trăite prin harul lui Dumnezeu. Totul se schimbă – *alegeri, speranță, motivații*.

Zilnic suntem confrunțați cu alegeri. Lumea ne presează constant prin „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16), dar harul ne învață să spunem „Nu!” și să alegem calea nobilă, calea lui Isus. Mai mult decât atât, harul ne susține în așteptarea revenirii lui Isus. Nu știm când va veni, dar știm că o va face pentru că a promis: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan

14:3). Încă din viața aceasta, El ne umple inimile cu bucurie și cu pace, însă partea cea mai bună este păstrată pentru atunci când Îl vom vedea față în față. În plus, harul Său ne motivează să fim așa după cum ne vrea El, un popor curățit, „care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”.

Dumnezeu a poruncit astfel poporului lui Israel în pustie: „Să-Mi facă un Locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8). Manifestarea Șechinei Sale între heruvimii din Sfânta Sfintelor în cortul din pustie demonstrează că El Își ține promisiunea: într-adevăr locuia în mijlocul lor.

Dorința lui Dumnezeu

Dumnezeu încă dorește să locuiască în mijlocul poporului Său. Astăzi nu mai avem un sanctuar în pustie, nici un templu impunător în Ierusalim, dar avem o altă modalitate de a conștientiza prezența lui Dumnezeu în mijlocul nostru. Marele EU SUNT, Creatorul universului, coboară acum pentru a locui în noi! Nu mai e un cort, nici un templu de aur, argint și pietre prețioase, ci un trup! „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?”, întreba apostolul Pavel, continuând apoi: „Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți,

dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19,20).

Este o taină modul în care Dumnezeu poate locui în noi, este taina lui „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). În ciuda acestui fapt, orice bărbat, femeie, băiat sau fată care L-a acceptat pe Isus ca Mântuitor și Domn știe că așa este. Isus este tot atât de real ca și cel mai bun prieten al nostru. De fapt, El este cel mai bun prieten al nostru.

De aceea trebuie să căutăm să Îl onorăm pe Dumnezeu în tot ceea ce facem. Trupurile noastre nu sunt doar temple vii, ele sunt jertfe vii oferite alături de lauda și închinarea noastră Domnului al cărui har ne-a mântuit. „Fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre” (Romani 12:1,2).

La nivel individual, noi suntem temple ale Duhului Sfânt, dar Dumnezeu vrea ca și la nivel de grup, de popor, să fim un loc sfânt în care El să locuiască și unde să se manifeste prezența Sa.

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu

locuiește în voi?”, întreba apostolul Pavel (1 Corinteni 3:16).

Dumnezeu vrea ca biserica Sa să-I reflecte sfințenia. Ea trebuie să arate întregului univers dragostea, înțelepciunea și harul lui Dumnezeu. Ce ideal înalt!

Și apostolul Petru dezvoltă tema aceasta: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). În Antichitate, Templul de la Ierusalim era o minune care îi uimea pe toți oamenii, veniți fie din împrejurimi, fie din depărtări. Acesta este tipul de mărturie pe care îl așteaptă Dumnezeu de la biserica Sa în aceste ultime zile ale istoriei pământului – să fie ceva care să îi atragă pe oameni la Isus.

Slava unei biserici nu stă în măreția clădirii ei sau în spațiile anexe costisitoare. Casele noastre de rugăciune ar trebui să fie atrăgătoare și reprezentative pentru un Domn care locuiește în mijlocul lor, dar fără a cădea în capcana mândriei și ostentației lumesti. Slava unei biserici stă în *oamenii* care se adună acolo, în sinceritatea devoțiunii noastre și a laudei adusă Domnului, în dragostea și acceptarea pe care o manifestăm unul față de altul.

Mergem înainte, cu smerenie

În ciuda faptului că biserica noastră și-a început existența în cel mai smerit mod cu putință, născută în mijlocul dezamăgirii și fiind constituită din câțiva credincioși, am reușit să o facem cunoscută până la marginele pământului. Numărăm astăzi mai mult de 17 milioane de membri botezați și în fiecare an se adaugă peste un milion de noi membri în rândurile noastre. Administrăm mai mult de 100 de universități și colegii, multe spitale, clinici și edituri.

Îl laud pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și pentru ceea ce continuă să facă în mijlocul nostru. Este momentul să ne oprim și să Îi dăm Lui toată slava și lauda. Să ne ferim ca nu cumva, poate chiar în timp ce spunem vorbe pioase, în inima noastră să nutrim gândul care era în Nebucodonosor: „Oare nu este acesta Babilonul

cel mare pe care mi l-am zidit eu?” (Daniel 4:30).

Ce găsește un om atunci când calcă pentru prima oară într-o biserică adventistă? Simte el imediat că Domnul este în locul acela? Simte el căldura, grija și prietenia din partea unor sfinți care-i spun bun venit? Aude el predicându-se Cuvântul lui Dumnezeu? Îl vede el pe Hristos înălțat pentru harul Său, mântuirea și speranța pe care ni le oferă?

Mă cutremur când mă gândesc cât de departe suntem, prin faptele noastre, de ceea ce ar trebui să fim. Facem rugăciuni frumoase, cântăm imnuri înălțătoare, dar mult prea adesea mărturisirea noastră că suntem poporul-rămășiță al lui Dumnezeu este umbrată de mândria afișată, de dorința de a-i impresiona pe alții, de simțămintele nesfinte pe care le avem față de cei care sunt diferiți de noi – prin rasă, sex, educație sau statut social.

Biserica este prețioasă în ochii lui Dumnezeu. Este scena activității Sale, unde harul cel plin de viață este manifestat în fața lumii prin corpul de credincioși. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:25-27).

Și Ellen White a descris pe larg idealul lui Dumnezeu pentru biserică:

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. A fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce Evanghelia în lume. De la început planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să fie reflectate înaintea lumii plinătatea și suficiența Sa. Membrii bisericii, aceia pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, trebuie să manifeste slava Lui. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos, iar prin intermediul bisericii va fi demonstrată în cele din urmă, chiar și în fața «domniilor și stăpânirilor din locurile cerești», dragostea lui Dumnezeu în forma ei finală și deplină” (*Faptele apostolilor*, pag. 9).

„Deși ar putea părea slăbită și plină de defecte, biserica este obiectul asupra căruia Dumnezeu își îndreaptă într-un mod special suprema Sa atenție. Ea este scena harului Său, în care Își găsește plăcerea de a-Și arăta puterea de transformare a inimilor” (*Ibid.*, pag. 12).

Într-un alt loc, Ellen White scrie că biserica este purtată în inima lui Hristos (*Christian Service*, pag. 243), este o casetă ce conține bijuteriile lui Dumnezeu (*Mărturii pentru biserică*, vol. 6, pag. 261), este o fortăreață într-o lume răzvrătită (*Lucrarea misionară medicală*, pag. 89), este reprezentanta lui Hristos pe pământ (*Faptele apostolilor*, pag. 122), este cel mai scump obiect al lui Dumnezeu de pe pământ (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 166), este proprietatea lui Dumnezeu (*Mărturii pentru pastori*, pag. 19).

Ce privilegiu să fim parte a familiei lui Dumnezeu de pe pământ! Fie ca niciunul dintre noi să nu considere că apartenența la această biserică este asemănătoare cu cea la un club de societate, unde intri sau de unde ieși după cum vrei.

Marele nostru Preot – Isus –, Cel care este în Sanctuar, este Domnul bisericii. Acum, când slujește în cerurile de sus pentru noi, să ne predăm clipă de clipă harului Său transformator, să-I dăm slavă în trupurile noastre și să ajutăm la construirea „bisericii, care este trupul Lui” (Efeseni 1:22,23). ■

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Ce înseamnă pentru tine ideea de sfințenie? Cum nuanțează harul lui Dumnezeu această înțelegere a ta asupra sfințeniei?
2. Cum putem aprecia modul în care Dumnezeu a condus această mișcare, fără a cădea pradă mândriei?
3. Cum vede Dumnezeu biserica, în comparație cu felul în care o vedem noi? Ce e diferit? Ce e asemănător?

Vineri

Va veni o zi a judecății!

NU ESTE O AMENINȚARE, ESTE O FĂGĂDUINȚĂ.

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...” (Faptele apostolilor 17:30,31).

Apostolul Pavel se află pe un deal stâncos din fața Acropolei din Atena. În mulțimea adunată pentru a asculta ce are de spus, se regăsesc filosofi și trecători doritori să mai afle ceva nou, vreo informație incitantă. Pavel își începe discursul vorbind despre practicile religioase pe care le-a observat în cetate și îndreaptă atenția ascultătorilor spre unicul și adevăratul Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului, sursa vieții întregii lumi. Punctul culminant al discursului său este o avertizare: *Va veni o zi a judecății!*

Acesta este un mesaj care răsună în întreaga Biblie. Dumnezeu, Arbitrul moral al universului, îi va trage pe oameni la răspundere. Nimeni nu poate scăpa, nimeni nu se poate ascunde. Poate că oamenii vor încerca să nege această realitate, să nu-și deranjeze conștiința, dar realitatea rămâne: *Va*

veni o zi a judecății! „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10). „Căci cu foc Își aduce Domnul la îndeplinire judecățile, și cu sabia Lui pedepsește pe oricine, și cei uciși de Domnul vor fi mulți la număr” (Isaia 66:16). Și Isus, care a vorbit atât de mult despre dragostea Tatălui, a vorbit despre venirea unei zile a judecății: „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit” (Matei 12:36).

Nedreptatea abundă în lumea noastră contemporană decăzută. Foarte des, cei sărmani nu-și primesc partea care li se cuvine, în timp ce bogații, care își pot permite avocați plătiți cu bani grei, scapă necondamnați. Trăim într-o epocă în care fărădelegea abundă, în care lipsa de omenie a omului față de om nu cunoaște limite, în care răul pare că se dezvoltă fără nicio piedică, în care „adevărul e mereu pe rug, iar răul e mereu pe tron.”*

Însă Domnul ne spune nouă și întregii omeniri: *Va veni o zi a judecății!* Răul nu va continua la nesfârșit. Dreptatea nu va fi obstrucționată sau pervertită la nesfârșit. Dumnezeu va interveni și va chema întreaga omenire la judecată.

Rămânem neclintii

După Holocaust, mulți evrei au renunțat la credința în Dumnezeu. Confrunțați cu ceea ce părea a fi o tăcere divină, au considerat că nu mai pot crede. Problema este însă una mult mai veche. Și ea iese la suprafață în mai multe cazuri în Scriptură, un exemplu notabil fiind cel din Psalmii 73. Aici psalmistul recunoaște deschis faptul că în sufletul său se duce o luptă atunci când vede cum cei care îl resping pe Dumnezeu par să prospere. „Totuși, era să mi se îndoie piciorul și erau să-mi alunece pașii!”, mărturisește el. „Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi” (versetele 2 și 3).

Oamenii care nu-I acordă lui Dumnezeu niciun loc în viața lor par să o ducă foarte bine, sunt sănătoși, fără griji, bogați, laudăroși, violenți, batjocoritori, malițioși, aroganți (versetele 4-12). Ei spun: „Ce ar putea să știe Dumnezeu și ce ar putea să cunoască Cel Preaînalt?” (versetul 11).

Înțelegerea acestei realități a fost pentru psalmist o grea povară și este o grea povară și pentru noi. Dar răspunsul, și pentru el și pentru noi, vine în cuvintele: „Până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi” (versetul 17).

Pentru psalmist, Sanctuarul este o asigurare că Dumnezeu este încă la cârmă și, pentru zdrobirea domniei păcatului și a răului, El va acționa conform calendarului Său și voiți Sale. Dumnezeu va îndrepta toate lucrurile.

În ceea ce ne privește, aceeași asigurare ne vine din Sanctuarul ceresc, unde Isus slujește pentru noi ca Mare-Preot. Lumea aceasta nu va continua așa la nesfârșit. Faptele josnice care au inundat societatea modernă vor fi supuse într-o zi cercetării Domnului universului. *Va veni o zi a judecății!*

În multe biserici creștine doctrina judecății a dispărut cu totul. Chiar dacă enoriașii spun din gură cuvintele Crezului: „Și iarăși va să vie, cu slavă și mărire, să judece viii și morții”, conceptul nu se mai regăsește în experiența lor. Adventiștii de ziua a șaptea însă au păstrat acest adevăr biblic ca pe o componentă vitală a teologiei lor. Vedem acest mesaj ilustrat în simbolul celor trei îngeri ai Apocalipsei, care merg pe întregul pământ proclamând: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Se observă o corespondență cu discursul lui Pavel pe Muntele lui Marte. Provocarea pe care le-a adresat-o scepticilor săi ascultători a fost aceea de a se pocăi. Mesajul nostru adresat oricui este: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă.” Pavel a vorbit despre „o zi în care [El] va judeca lumea după dreptate”, iar noi predica că „a sosit ziua judecății Lui”.

Schimbați prin har

În cele din urmă, Pavel a afirmat că Dumnezeu va judeca lumea prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta, prin Cel pe care L-a înviat din morți – Isus Hristos. Mesajul pe care adventiștii trebuie să îl transmită lumii se concentrează pe Isus. Aici este „evangelia veșnică”, vestea cea bună a unui Dumnezeu-om, care ne-a urzit mântuirea și care va reveni curând. El este Cel care a făcut „cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7), pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3).

În cadrul judecății, problema crucială este relația noastră cu Isus. Nu ne putem mântui pe noi înșine, indiferent cât de mult am încerca. Atunci când numele noastre vor ajunge în fața curților cerești și când consemnările fidele ale vieții noastre vor fi pe deplin făcute cunoscute – tot ce am făcut, tot ce nu am reușit să facem, toate cuvintele, toate gândurile noastre cele mai ascunse –, o singură întrebare va conta: Ce am făcut cu Fiul lui Dumnezeu? „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3:17-18).

Raportul ceresc ce cuprinde întreaga noastră viață, chiar dacă prin sine nu poate oferi nicio speranță, este important prin faptul că arată *direcția* vieții noastre. Suntem slabi și greșim. Încercăm, dar cădem iar și iar. Prin toate piedicile și relansările noastre, totuși harul lui Hristos ne transformă. Schimbarea are loc pe tăcute, zilnic, pe măsură ce chipul lui Dumnezeu se reînnoiește în noi. Pe măsură ce mergem alături de Isus, predându-I viața în fiecare zi, hrănindu-ne din Cuvântul Său și căutând să-I dăm slavă, noi devenim asemenea Lui. După cum soțul și soția, care se iubesc profund, încep să semene unul cu altul în obiceiuri și chiar la înfățișare, tot la fel oamenii care Îl iubesc pe Isus încep să se asemene cu El.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

Unii adventiști de ziua a șaptea se tem de judecată. Viața lor este una trăită în nesiguranță, cu simțământul că nu vor fi găsiți îndeajuns de buni pentru a fi, în final, primiți în cer.

Dragă cititorule, ești și tu unul dintre cei care se tem? Dă-mi voie să îți ofer un răspuns direct din Biblie la această problemă: Așa e, nu ești îndeajuns de bun. Și prin propriile puteri nu o să ajungi niciodată acolo.

Însă Isus este îndeajuns de bun. Dacă L-ai acceptat ca Domn și Mântuitor, El te va reprezenta la judecată. Când Tatăl Se uită la tine nu vede de-

cât neprihănirea desăvârșită a Fiului Său, nu dosarul pătat al vieții tale.

Să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu, care ne asigură:

„Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:14-16).

Cea din urmă solie a lui Ellen White, scrisă în 1914, a fost adresată unei persoane care era profund tulburată de îndoieli și temeri cu privire la acceptarea sa de către Isus:

„Este privilegiul tău să te încrezi în dragostea lui Isus pentru mântuire, în modul cel mai deplin, cel mai sigur, cel mai nobil și să spui: El mă iubește, El mă primește; mă voi încrede în El, căci El Și-a dat viața pentru mine” (*Mărturii pentru pastori*, pag. 517).

Ce asigurare! Tronul lui Dumnezeu din cer este un tron al harului! Harul este speranța noastră cea vie. Harul este mântuirea noastră.

Aceasta este într-adevăr o veste bună. *Va veni o zi a judecății!* Lădat să fie Dumnezeu! ■

* citat din James Russell Lowell, *The Present Crisis*, 1844.

ÎNTEBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Dintre toate nedreptățile de pe lumea aceasta, care sunt acelea în dreptul cărora ar trebui cel mai mult să se ia o măsură? Enumeră cel puțin cinci dintre acestea.
2. Ce te face încă să speri, să fii optimist, în ciuda răului, a violenței și a corupției care sunt atât de vizibile în lumea noastră?
3. Cum crezi că ar trebui să se implice biserica în promovarea dreptății în lumea aceasta, în timp ce așteaptă revenirea lui Hristos?

Sabat dimineata

Acasă, în Eden

MAI APROAPE DECÂT ORICÂND DE DESTINAȚIA NOASTRĂ FINALĂ

de ELLEN G. WHITE

Acum biserica este una militantă, acum ne confruntăm cu o lume cufundată în întunericul de la miezul nopții, supusă aproape cu totul idolatriei. Dar va veni ziua în care bătălia va fi fost dusă, iar victoria câștigată. Voia lui Dumnezeu se va face precum în cer așa și pe pământ. Atunci popoarele nu vor mai avea altă lege decât legea cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, acoperită cu veșmintele laudei și mulțumirii – cu haina neprihănirii lui Hristos. Întreaga natură, într-un gest de dragoste coplesitoare, îi va aduce lui Dumnezeu un tribut constant al laudei și adorării. Lumea va fi scăldată în lumina cerului. [...]

Trebuie să avem o imagine a viitorului, a binecuvântării cerești, stând pe pragul veșniciei, ascultând cuvintele de bun venit spuse aceluia care au cooperat în viața aceasta cu Hristos, privind ca pe un privilegiu și o onoare suferința pentru El. Unindu-se cu îngerii, ei își aruncă coroanele la picioarele Răscumpărătorului și declară: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda! [...] A Celui ce șade pe

scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea, în vecii vecilor!”

Cei răscumparați sunt mântuiți prin har

În acest loc, cei răscumparați îi salută pe cei care i-au îndreptat spre Mântuitorul înălțat. Ei se unesc în laudă la adresa Aceluia care a murit pentru ca ființele umane să aibă aceea viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu.

Conflictul s-a sfârșit. Tot necazul și toată lupta au ajuns la capăt. Imnuri de biruință umplu cerul atunci când cei răscumparați stau în jurul tronului lui Dumnezeu. Cu toții se alătură voiosului imn: „Vrednic, vrednic este Mielul care-a fost junghiat și care este viu, biruitorul.”

Reușești să-ți imaginezi această mișcătoare scenă din viitor? Te vei gândi mai mult la această imagine?

Lucrarea mântuirii va fi completă. Acolo unde păcatul s-a înmulțit, acolo și harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul în sine, tocmai teritoriul pe care Satana l-a pretins a fi al său, va fi nu doar răscumparat, ci înălțat. Mica noastră lume, singurul punct întunecat aflat sub blestemul păcatului în întreaga Sa creație slăvită, va fi onorată deasupra tuturor celorlalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat [Și-a făcut cort] în omenire, unde Regele slavei a trăit, a suferit și a murit, aici, unde El va face toate lucrurile noi, aici va fi cortul lui Dumnezeu cu oamenii, „El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” De-a lungul veacurilor nesfârșite, când cei răscumparați vor umbla în lumina Domnului, ei îl vor lauda pentru acel dar neprețuit – Emanuel, „Dumnezeu cu noi”.²

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era” (Apocalipsa 21:1). Focul care îi consumă pe cei răi curăță pământul. Orice urmă a blestemului este ștearsă. Nu va fi niciun iad care să ardă veșnic și care să le aducă permanent aminte

celor răscumparați de consecințele înfricoșătoare ale păcatului.

O singură urmă mai rămâne care poate reaminti cuiva: Răscumparatorul nostru va purta pentru totdeauna urmele răstignirii. Pe capul Său rănit, în coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale se află singurele urme ale lucrării săvârșite de păcat. Iată ce spune profetul, privindu-L pe Hristos în slava Sa: „Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui” (Habacuc 3:4). Acea coastă străpunsă, de unde a ieșit izvorul sângelui, l-a împăcat pe om cu Dumnezeu – acolo este slava Mântuitorului, „acolo este ascunsă tăria Lui”. [...] Iar semnele umilinței Sale reprezintă cea mai înaltă onoare a Sa. În veacurile nesfârșite, rănila Calvarului vor arăta lauda Lui și vor vorbi despre puterea Sa.

Edenul va fi restaurat prin har

„Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” (Mica 4:8). A venit vremea după care au tânjit bărbații sfinți ai lui Dumnezeu de pe vremea sabiei învâpăiate care

a izgonit din Eden prima pereche, o vreme „pentru răscumpararea celor câștigați” (Efeseni 1:14). Pământul, dat la început omului ca împărăție a sa, vândut în mâinile Satanei și astfel deținut de puternicul vrăjmaș timp îndelungat, a fost recuperat prin marele Plan al Răscumparării. Tot ceea ce a fost pierdut prin păcat a fost restaurat. „Căci așa vorbește Domnul... care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit” (Isaia 45:18).

Planul inițial al lui Dumnezeu la întemeierea pământului se va împlini atunci când această planetă va deveni locuința veșnică a celor răscumparați.

„Cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie” (Psalmii 37:29). [...]

În Biblie, moștenirea celor mântuiți poartă numele de „țară” (Evrei 11:14-16). Acolo, Păstorul divin Își va conduce turma la izvoarele apelor vieții. Acolo, pomul vieții Își va aduce rodul în fiecare lună, iar frunzele po-

mului vor sluji la vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare nesecate, limpezi ca cristalul și pe malurile lor pomi în bătaia vântului își vor coborî umbrele pe cărările pregătite de Domnul pentru cei răscumparați. Acolo, câmpiile întinse se pierd în dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își ridică vârfulurile semețe. Pe acele câmpuri liniștite, pe malurile izvoarelor vii, poporul lui Dumnezeu, fără a mai fi străin și călător, își va regăsi căminul. [...]

În atmosfera cerului nu poate exista durere. Acolo nu vor mai fi lacrimi, cortegii funerare, semne de doliu. „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” „Niciun locuitor nu zice: «Sunt bolnav!» Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui” (Apocalipsa 21:4; Isaia 33:24).

Dumnezeu locuiește în mijlocul nostru

Aici este Noul Ierusalim, metropola noului pământ plin de slavă, „o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împăratească în mâna Dumnezeului tău.” [...] Domnul spune: „Eu Însumi Mă voi veseli asu-

pra Ierusalimului și mă voi bucura de poporul Meu.” „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor»” (Apocalipsa 21:11,24; Isaia 62:3; Isaia 65:19; Apocalipsa 21:3).

În Cetatea lui Dumnezeu „nu va mai fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie de odihnă și nimeni nu va dori să se odihnească. Acolo nu va fi oboseală în împlinirea voii lui Dumnezeu, în slăvirea numelui Său. Întotdeauna vom simți prospețimea dimineții, iar aceasta va fi întotdeauna departe de a se epuiza. „Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de

lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5). Lumina soarelui va fi întrecută de o strălucire care nu orbește, provocând durere, dar care totuși va întrece nemăsurat strălucirea din miezul zilei. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă Sfânta Cetate cu o lumină nepieritoare. Cei răscumparați merg într-o slavă care nu este a soarelui, într-o zi care nu se termină niciodată.

„În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei” (Apocalipsa 21:22).

Oamenii lui Dumnezeu au privilegiul de a avea o comuniune deschisă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12). Noi privim chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă, în lucrările din natură, în modul Său de lucru cu oamenii, dar atunci îl vom vedea față în față, fără o maramă acoperitoare. Vom sta în prezența Lui și vom privi slava înfățișării Sale.

Bucuria celor mântuiți

Acolo cei răscumparați vor cunoaște așa după cum și ei vor fi cunoscuți. Iubirile și simpatiile pe care Dumnezeu le-a pus în suflet își vor găsi acolo cea mai adevărată și mai plăcută manifestare. Comuniunea curată cu ființele sfinte, socializarea armonioasă cu îngerii binecuvântați și cu cei dragi din toate timpurile care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legătura sfântă care ține împreună „orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3:15) – acestea contribuie la materializarea fericirii pentru cei răscumparați.

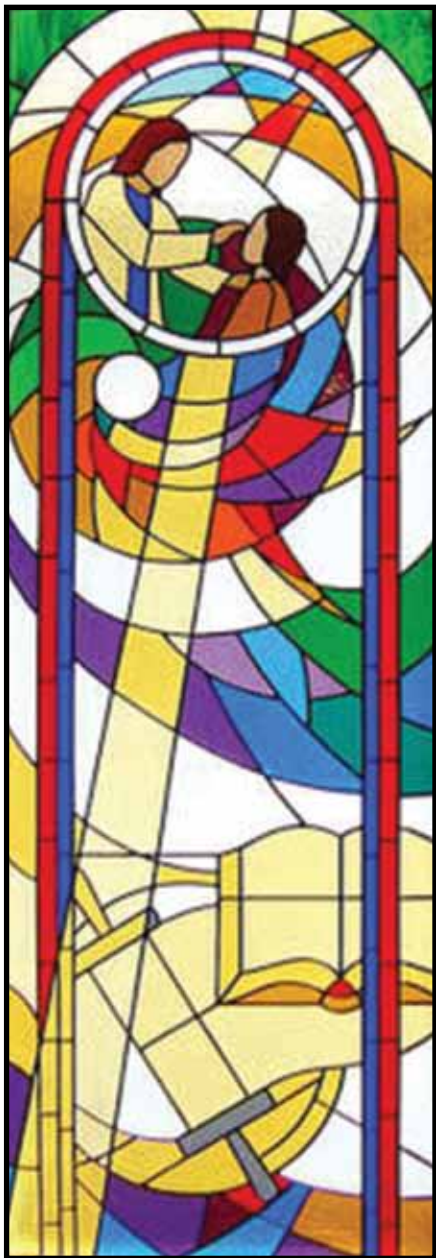
Acolo, mințile nemuritoare vor contempla cu o plăcere nepieritoare minunățiile puterii creatoare, tainele iubirii răscumărătoare. Acolo nu va fi niciun dușman crud și înșelător care să ispitească la uitarea de Dumnezeu. Fiecare facultate va fi dezvoltată, fiecare capacitate va crește. Dobândirea cunoștințelor nu va obosi mintea și nu va epuiza energiile.

Acolo vor putea fi realizate cele mai impunătoare proiecte, vor putea fi atinse cele mai înalte aspirații, și totuși vor apărea noi înălțimi de atins, noi minuni de admirat, noi adevăruri de cuprins, obiecte noi care să solicite puterile minții, sufletului și trupului. Toate bogățiile universului vor fi deschise studiului celor răscumparați de Dumnezeu.

Neopriți de mortalitate, ei își vor îndrepta zborurile neobosite spre lumile îndepărtate – lumi care au tremurat cu durere asistând la

spectacolul chinului omenesc și care au cântat cu strigăte de bucurie la auzul veștilor cu privire la mântuirea fiecărui suflet în parte. Cu o bucurie de nedescris, copiii de pe pământ intră în bucuria și în înțelepciunea ființelor necăzute. Ei devin părtași la bogățiile cunoașterii și înțelegerii obținute în veacuri peste veacuri de contemplare a lucrării lui Dumnezeu.

Cu o privire neîncreștată admiră slava creației – sori, stele și sisteme, toate aflate într-o ordine amănunțită, orbitând în jurul tronului Dumnezeirii. Peste toate lucrurile, de la cel mai mic la cel mai mare, se găsește scris numele Creatorului, și în toate bogățiile este desfășurată puterea Sa.

Anii veșniciei, pe măsură ce se derulează, vor aduce manifestări ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos tot mai bogate și mai pline de slavă. După cum cunoașterea este progresivă, la fel vor fi dragostea, reverența și fericirea. Cu cât oamenii vor afla mai multe lucruri despre Dumnezeu, cu atât mai mult va crește admirația pentru caracterul Său.

Când Isus le deschide înaintea ochilor bogățiile răscumpărării și uimitoarele biruințe în marea luptă cu Satana, inimile celor răscumparați vor fi mișcate de o devoțiune vie. Cu o și mai încântătoare bucurie vor atinge harpele de aur. De zece mii de ori zece mii și mii de mii de voci se vor uni pentru a se alătura uriașului cor de laudă.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5:13).

Marea luptă a luat sfârșit. Păcatul și păcătoșii au dispărut. Întregul univers este curat.

Un singur puls al armoniei și bucuriei bate peste tot în uriașa creație. De la Cel care a creat toate lucrurile izvorăște viața, lumina și bucuria, către întinderile spațiului infinit.

De la cel mai mic atom la cea mai măreață lume, toate lucrurile în-suflețite sau neîn-suflețite, în frumusețea lor neumbrită și bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este dragoste.³ ■

¹ *The Advent Review and Sabbath Herald*, 17 decembrie 1908.

² *Hristos, Lumina lumii*, pag. 26.

³ *Tragedia veacurilor*, pag. 674-678.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Ce face ca cerul să îți pară un loc real?
2. Cum îți nuanțează viața de zi cu zi realitatea acestei vieți pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru poporul Său?
3. Ce văd prietenii și vecinii tăi în viața ta? Care este acel ceva care îi face să-și dorească să fie mântuiți în cerul lui Dumnezeu?

ELLEN G. WHITE (1827-1915) A FOST UNUL DINTRE PIONIERII BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA. ADVENTISTII CRED CĂ EA A MANIFESTAT DARUL BIBLIC AL PROFEȚIEI, ÎN TIMPUL SLUJIRII PUBLICE DE PESTE 70 DE ANI.

Sabat după-amiază

Cele trei dăruiri cruciale ale lui Dumnezeu

DOMNUL HRISTOS ESTE ETALONUL, MODELUL ȘI MÂNTUITORUL NOSTRU.

de EMILIAN NICULESCU

La finalul acestei săptămâni de rugăciune, am dori să evidențiem trei evenimente cruciale, cu o încărcătură valorică maximă. Nu există un alt dar care să poată depăși sau egala această secvență de daruri în ceea ce privește importanța, valoarea, semnificațiile sau consecințele veșnice. E suficient să amintim localizarea lor geografică: Sinai, Betleem, Golgota, și orice comentariu este de prisos. Din acele trei puncte strategice ale Planului de Mântuire, beneficiile lor s-au extins asupra lumii întregi și stau la dispoziția fiecărui om. Această tripletă alcătuiește seria de daruri personale ale lui Dumnezeu către om, daruri izvorâte din harul și iubirea fără de margini ale lui Dumnezeu. Deși separate în timp și spațiu, având semnificații diferite, ele alcătuiesc un tot unitar indisolubil. Dacă ar fi lipsit unul dintre cele trei daruri sau dacă nu este acceptat oricare dintre cele trei, funcționalitatea și beneficiul lor înce-

tează. Semnificațiile lor, cât și complementaritatea lor, sunt prezentate atât de sugestiv în elementele și serviciile Sanctuarului din Vechiul Testament.

Sfânta Sfințelor sugerează evenimentul de la Sinai:

Legea și prezența divină.

Sfânta ilustrează întruparea prin sfeșnicul de aur și masa pâinilor, iar altarul din curte – evenimentul crucificării.

Deja credincioșii din vremurile Vechiului Testament au înțeles și au primit această binecuvântare multiplă, așa cum o sugerează cuvintele prorocului Isaia:

„Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru. El ne mântuiește!” (Isaia 33:22)

Din păcate, în general, creștinismul subliniază și sărbătorește anual

doar două dintre aceste evenimente: nașterea și crucificarea Domnului Isus, lăsând pe dinafară prima dăruire, acea adevărată Evanghelie impresionantă, care răzbate până la noi, din vremurile îndepărtate ale Exodului.

Să le amintim pe rând:

Darul de la Sinai

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.”

(Exodul 20:2)

Poporul Israel, de curând eliberat din robia egipteană, savurează din plin beneficiile libertății. S-a terminat cu frământatul lutului și alergările disperate după paie. Insulele și strigătele înfricoșătoare ale vătafilor egipteni au amuțit pentru totdeauna. Jugul multiseclar, jugul de fier al Egiptului, a fost sfărâmat de brațul salvator al lui Dumnezeu. Ultimele

eforturi ale faraonului de a-i readuce în robie au eșuat. Carele și călăreții armatelor păgâne au fost înghițiți de valuri, iar ultimele lor rămășițe pluteau la suprafața Mării Roșii. Cu câtă animație a dat glas, tot poporul, bucuriei pe care o trăiau pentru prima oară, în acea „cântare a lui Moise” născută instantaneu, cântare izbucnită din inimi, inspirată de Cer. Mare și mic, talentați și netaientați, copii și bătrâni cântau împreună imnul recunoștinței profunde față de Marele lor Eliberator. Aparent nimic și nimeni nu-i mai putea opri din drumul lor triumfal spre Canaan, drumul spre patrie, drumul spre „acasă”. Însă această prețioasă libertate trebuia apărată, întărită, permanentizată. Dar cum?

Poporul Israel este chemat la Muntele Sinai, la Muntele Domnului, departe de zgomotele lumii, pentru ca Dumnezeu să-i vorbească, să rostească Legea celor Zece Porunci, pe care Biblia o numește „legea slobozeniei”, acea *Magna Carta morală* a omenirii, o adevărată fortăreață etică împotriva forțelor înrobitoare ale răului.

Dar primul enunț al lui Dumnezeu, înainte de a rosti vreo poruncă, înainte de a spune primul „să nu...!”, în cadrul acelei festivități solemne, cu tunete și fulgere înfricoșătoare, din mijlocul flăcăilor și fumului care învăluiau Sinaiul, răsună răspicat și liniștitor: „Eu sunt Domnul Dumnezeu tău.” Această afirmație scurtă nu pune accentul pe existența lui Dumnezeu, ci pe faptul că Dumnezeul universului este al lor. Este un act solemn de dăruire. Sunt cuvinte de evanghelie, sunt o măreață declarație de iubire. Faptul că Dumnezeu exprimă lucrul acesta cu ocazia enunțului Legii dă și mai multă greutate cuvintelor. Chiar și în cadrul legislațiilor pământești, fiecare cuvânt se tratează cu multă seriozitate, de asemenea, fiecare punct sau virgulă când este vorba de o lege; cu atât mai mult de către Dumnezeu! Iar aceasta nu este doar

o pură declarație verbală, pentru că este atestată de fapte concrete, fapte evidente trăite recent: eliberarea din Egipt, casa robiei. Iată încă o dovadă o modului în care procedează Dumnezeu: mai înainte de a cere, El oferă, El Se oferă.

Întreaga Lege și fiecare poruncă în parte, cu toată dificultatea împlinirii pe care ar implica-o, are în spate asigurarea: „Eu sunt cu tine!”

În felul acesta, conformarea la poruncile divine nu mai depinde doar de puterea omului, ci de sprijinul pri-

mit din partea lui Dumnezeu! De aceea poruncile Lui nu sunt grele. Pentru cei care nu primesc acest prim dar al lui Dumnezeu („Eu sunt cu tine”), Legea lui Dumnezeu își păstrează caracterul inaccesibil, înfricoșător, ca și Muntele Sinai din acea împrejurare.

Dar curând, prezența lui Dumnezeu S-a mutat și mai jos, și anume în mijlocul taberei, în Cortul întâlnirii. Dacă privim cu atenție Sanctuarul din vechime este oarecum așezat în plan orizontal cu Muntele Sinai. Poalele muntelui unde s-au adus jertfe, locul unde israeliții și-au spălat hainele pentru a se sfinți în preajma întâlnirii cu Dumnezeu devine curtea Locașului Sfânt, iar vârful Sinaiului, locul manifestării prezenței lui Dumnezeu, locul unde El a rostit și s-a scris în piatră textul integral al Legii morale, a fost coborât în Sfânta Sfințelor. Acolo au fost așezate tablele Legii, acolo se manifesta prezența lui Dumnezeu. Nici în Sfânta Sfințelor nu avea acces decât marele-preot.

La Muntele Sinai, Dumnezeu nu i-a dat omului doar tablele Legii, ci mai întâi i-a dat inima Sa iubitoare: „Eu Sunt Domnul Dumnezeul Tău!”

Etapele coborârii și ale dăruirii nu se opresc aici, ci continuă în mod impresionant:

Darul din Betleem

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”

(Isaia 9:6)

Misionarul canadian Don Richardson a activat în insulele Noua Guinee și Indonezia. A învățat limba triburilor de canibali și a început să le propovăduiască Evanghelia. Spre

marea lui surprindere, pentru ei ade-văratul erou vrednic de lăudat era Iuda, și nu Isus. Toate eforturile sale de a-i face să înțeleagă erau zadarnice. Această barieră în privința înțelegerii părea insurmontabilă, până când a avut loc un incident. A apărut un conflict destul de vehement între două triburi. În ambele, misionarul era cunoscut și apreciat. Când misionarul a aflat de această situație, le-a spus ambelor triburi că dacă nu se vor împăca, el va fi nevoit să-i părăsească. Pentru băștinași, aceasta ar fi fost cea mai mare nenorocire, pentru că au avut foloase multiple de pe urma șederii lui printre ei. Așa că au decis să

se împăce. Dar împăcarea se făcea după un anumit ritual tradițional. La ceremonie a luat parte și misionarul. Momentul culminant l-a constituit încredințarea fiului unui reprezentant al unuia dintre triburi celuilalt trib. Acest copil era „copilul păcii”. Reprezentatul tribului care a preluat copilul păcii a spus: „Dacă voi îmi încredințați copilul vostru, aceasta înseamnă că nu trebuie să ne mai temem de vreun atac sau de vreo dușmănie din partea voastră.” Numai de câțiva ani, în mintea lui Don Richardson s-a aprins o luminiță: a înțeles în ce manieră va putea prezenta Evanghelia lui Isus Hristos băștinașilor. Din ziua aceea a început să le vorbească despre Copilul Păcii pe care Dumnezeu L-a dat omenirii: Isus Hristos. Sub această formă, băștinașii au înțeles mesajul Bibliei și curând s-au arătat primele semne ale convertirii lor.

Pe Muntele Sinai a avut loc expunerea verbală și scrisă a Decalogului, s-a arătat CE trebuie să facă omul. Prin întrupare, Isus Hristos ne arată CUM trebuie împlinită Legea: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau prorociei; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17).

Dacă Decalogul oferă ETA-LONUL dreptății divine, viața pământească a Domnului Isus este MODELUL vizibil, măsura la care trebuie să ajungem: „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Urmează treapta cea mai de jos a coborârii, însă darul este cu atât mai valoros, mai impresionant, mai copleșitor:

Darul de la Golgota

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un pri-nos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.” (Efeseni 5:2)

În primă instanță, Domnul a așezat între israeliți și egipteni un semn distinctiv: o ușă roșie, vopsită cu sângele mielului pascal. Apoi a așezat o barieră naturală de separare între

egipteni și Israel: o mare roșie, pentru a împiedica urmărirea lor de către faraon. Dar chiar și după aceea – o lecție importantă pentru toate timpurile – dependența, subordonarea, chiar și robia față de Egipt a Israelului a îmbrăcat alte forme subtile, pentru că n-au scăpat de „Egiptul” din ei. De aceea, în final, a fost așezată cea mai redutabilă barieră între Egipt și Israel, între biserică și lume, între casa robiei și Împărăția cerului.

Dătătorul Legii, Împlinitorul Legii a fost pironit pe o cruce, pe care a înroșit-o cu sângele Său! O ușă

roșie..., o mare roșie..., o cruce roșie..., pentru ca să nu ne mai întoarcem niciodată în Egipt, în casa robiei păcatului!

„Cel ce S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:14)

În felul acesta, Domnul Isus a plătit pe deplin prețul pentru toate păcatele și pentru încălcările Legii divine! Astfel se completează șirul dăruirilor lui Dumnezeu în vederea mântuirii noastre. Mai mult de atât nu se

poate oferi, iar mântuire înseamnă primirea acestor cadouri. Să facem loc în inimile noastre pentru fiecare dintre aceste minunate daruri! Amin! ■

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. De ce este incomplet buchetul de daruri ale lui Dumnezeu, fără darul Său de la Muntele Sinai?
2. Care crezi că este răspunsul la întrebarea pe care Și-o pune Dumnezeu: „Ce-aș mai fi putut face viei Mele și nu am făcut?”
3. Ce văd prietenii și vecinii tăi în viața ta? Care este acel ceva care îi face să-și dorească să fie mântuiți în cerul lui Dumnezeu?

EMILIAN NICULESCU ESTE PASTOR PENSIONAR ȘI LOCUIEȘTE LA SFÂNTU GHEORGHE. DE-A LUNGUL TIMPULUI, A SLUJIT, PRINTRE ALTELE, CA SECRETAR AL UNIUNII DE CONFERINȚE ȘI PREȘEDINTE AL CONFERINȚEI TRANSILVANIA DE SUD.

„Eu Sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge.”
(Geneza 28:15)

O casă pentru Dumnezeu

În aer plutea teama. Chiar și calul meu a părut un pic nervos atunci când ne împiedicam și ne cățărăm prin defileul strâmt, cu pereți înalți

de stâncă, de fiecare parte. Venisem însă în această parte a Orientului Mijlociu pentru a vedea câteva case interesante și nu aveam de gând să las ca temerile mele copilărești să mă întoarcă din drum.

Dintr-odată, ne-am trezit acolo. Defileul strâmt s-a deschis și ne-a lăsat, pe mine și pe calul meu, la capătul unei structuri înalte, frumoase, numită „Comoara” – o clădire cu coloane înalte, statui și arcade tăiate perfect. Această minune nu era însă făcută nici din lemn și nici din oțel. Clădirea și alte câteva sute ca ea, pe care le văzusem în această vale extraordinară, era tăiată în stâncă – de fapt săpată exact pe marginea muntelui. Când intrai pe poarta înaltă a Comorii, nu intrai într-o cameră, intrai într-o peșteră.

Pe vremea când era locuită, cetatea Petra era una lumescă. Oamenii de aici se închinau multor zei, iar unii dintre acești zei cereau sacrificii umane. Știu că acest lucru este adevărat pentru că am văzut altare de piatră așezate pe înălțimile din jurul cetății unde oamenii erau uciși în numele unui zeu sau al altuia. Nu știu dacă aș fi vrut să trăiesc în Petra, între acele case de piatră și inimi de piatră. Era o cetate fără Dumnezeu.

Casa din grădină

Înainte ca Dumnezeu să îi fi făcut pe Adam și pe Eva, El le-a construit o casă. Pentru acest lucru, El nu s-a dus la magazinul de construcții și amenajări interioare, ca să cumpere lemn, cuie, vopsea sau ferestre. Adam și Eva păreau perfect fericiți în casa lor *grădină* – cel puțin pentru o vreme. Creatorul găsea o deosebită plăcere în discuțiile și plimbările alături de cei doi oameni, arătându-le frumusețea lumii lor minunate.

Dumnezeu întotdeauna a dorit să locuiască cu noi. Întotdeauna și-a dorit să se mute în casele noastre, să

înceapă să facă ordine printre lucrurile noastre – indiferent dacă acele lucruri sunt doar o masă și o rogojină, în vreo colibă, sau un teanc de jocuri dintr-o cameră modernă, din care nu lipsesc internetul, cablul TV, pereții colorați strălucitor sau alte ornamente costisitoare. Îi place să Se așeze între noi, să Își lase încălțările cerești la ușă și să se așeze cu noi pe canapea. Iar apoi să întrebe: „Ce avem la masă?”. Îi place să mănânce cu noi, să doarmă cu noi, să Se joace cu noi și chiar să râdă cu noi atunci când auzim o poveste amuzantă. Pur și simplu nu Se mai satură de noi!

De aceea, când Adam și Eva au ascultat de șarpele cel rău și nu L-au mai ascultat pe Dumnezeu, care a spus: „Să nu mâncați din rodul pomului din mijlocul grădinii”, inima lui Dumnezeu s-a frânt. Copiii Săi au ales să se mute din casa lui Dumnezeu în casa lui Satana.

Casa din deșert

Mulți ani mai târziu, îi găsim pe Moise și pe mulți foști sclavi mânioși trăind în mijlocul deșertului, după eliberarea lor din Egipt. Oamenii erau dezorientați, needucați și se săturaseră de rătăcirea prin deșert în căutarea „Țării Promise”.

Ce a făcut Dumnezeu? S-a hotărât să se mute alături de ei!

Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8).

Era, de fapt, prima oară când Dumnezeu locuia efectiv cu poporul Său, de la momentul părăsirii Edenului. „Atunci”, spune Biblia, „norul a acoperit Cortul Întâlnirii, și slava Domnului a umplut cortul” (Exodul 40:34). Cu alte cuvinte, Dumnezeu S-a mutat în cort. „Norul Domnului era deasupra cortului ziua, iar noaptea era un foc, înaintea întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor” (versetul 38). Altfel spus, Dumnezeu S-a mutat acolo ca să rămână cu ei... *mult timp*.

Cum ar fi să locuiască Dumnezeu cu tine? Vom descoperi acest lucru în timpul săptămânii.

practic Desenează o imagine a casei-sanctuar pe care l-ai construi-o azi lui Isus. Decide ce materiale ai folosi și ce design ai face pentru a arăta lumii întregi că Îl iubești. Nu uita că Isus iubește natura și Îi face plăcere să Îi aduci închinare acolo. Intitulează-ți desenul: „Casa pe care l-aș face-o lui Dumnezeu.”

Cuvinte
de dragoste

„Nicidecum n-am să
te las, cu niciun chip
nu te voi părăsi.”

(Evrei 13:5)

„Unde e mămica mea?”

— am văzut groaza din ochi și am știut că, dacă nu făceam ceva rapid, ar fi luat-o razna de frică.

Oricine a fost vreodată la o sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea știe cum arată o uriașă întâlnire de oameni. Eram în clădirea Georgia Dom (SUA), anul trecut. Stăteam pe un culoar, urmărind valul de oameni care se scurgea, când am văzut o fetiță mică, probabil că avea vreo 6 anișori. Ea era singura care mergea invers decât valul de oameni. Pe obraji roșii se prelingeau lacrimi mari, mânuțele îi tremurau, iar picioarele călcau nesigure pe ele. Am auzit-o întrebând:

— Mami? Mami? Unde ești?

Însă cuvintele ei se pierdeau în zgomotul acelei mase de oameni în mișcare.

M-am repezit spre ea, încercând să găsesc cea mai bună metodă pentru a o ajuta. Știam și că era posibil ca părinții să-i fi spus să nu vorbească cu străinii. Însă situațiile deosebite cer soluții la fel de deosebite.

— Scuză-mă, am spus eu, aplecându-mă în genunchi, ca să ajung la nivelul ochilor ei. Ai pierdut-o pe mami?

A dat din cap că da, între două suspinuri.

— Ei bine, dacă vrei, pot să te ajut să o găsești.

M-am îndreptat spre o femeie care trecea pe lângă noi și am rugat-o să se apropie. Femeia a privit fetița și a înțeles imediat care era problema. Am zâmbit și apoi i-am spus:

— Această femeie de treabă va fi binevoitoare și te va duce la unul dintre oamenii de ordine și, cu ajutorul său, o vei putea găsi pe mami. E bine așa?

Fetița răătăcită s-a uitat la femeie, apoi la ofițerul de securitate, apoi la mine.

— E bine, a șoptit ea.

— Nu te teme! i-am spus eu. Sunt sigur că și mămica ta te caută chiar acum, așa că va fi *foarte* fericită când te va regăsi.

M-am întors la locul unde stătusem înainte, pe unde trecea puhoiul de oameni. Dacă mai știam eu bine cum arată o mămică — și cred că mai știam, pentru că am

crescut cu una dintre cele mai bune mămici din lume — urma să văd în curând o femeie disperată care s-ar fi străduit să meargă în direcția opusă mulțimii, având aceeași groază în ochi, precum avusese și fetița atunci când am găsit-o.

Negreșit, în cinci minute era acolo — o femeie care se înghesuia printre oameni, cu mâinile tremurânde, căutând prin mulțime și sperând să o vadă pe cea mai prețioasă persoană din lume.

— Scuzați-mă, doamnă, i-am spus eu. Căutați o fetiță cu ochi căprui și o rochiță galbenă?

Am crezut că leșină.

— Da, a spus ea. Ați văzut-o cumva?

— Este chiar aici, după colț, pe un hol neaglomerat, unde vă așteaptă împreună cu o femeie foarte de treabă și un ofițer de securitate. Va fi *foarte* fericită să vă vadă din nou!

Mi-aș dori să fi fost și voi acolo, să fiți martorii acestei întâlniri. Lacrimi de bucurie, cuvinte de dragoste și multe îmbrățișări foarte strânse. Coșmarul luase sfârșit. Despărțirea se terminase. Fericirea revenise în două inimi, în acea zi, în domul uriaș.

Căderea

Când Adam și Eva au mâncat din fructul oprit, ei au ales doar modul de viață al lui Satana, renunțând la modul de viață al lui Dumnezeu. Din pricina păcatului lor, Adam și Eva au fost izgnoiți din casa-grădină a lui Dumnezeu. Păcatul și răzvrătirea nu pot locui acolo unde locuiește Dumnezeu. Este ca și cum ai încerca să amesteci uleiul cu apa.

Imediat după acest moment, Tatăl nostru cel ceresc a început să se concentreze pe un alt plan, acela de a-i aduce înapoi pe ei și pe toți cei care ar dori să trăiască din nou în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu voia să pună capăt coșmarului. Voia să pună capăt despărțirii. Își dorea enorm de mult ca fericirea să se întoarcă din nou în aceste suflete lovite de boala păcatului. Pentru a pune capăt acestei despărțiri, era nevoie să se plătească un preț.

practic Uneori, când oamenii își pierd câțelul sau pisica preferată, lipesc afișe în zona în care locuiesc, cerându-le oamenilor ca, dacă văd acele animăluțe, să îi sune la un număr de telefon. Împărțiți copiii în grupe diferite și cereți-i fiecărui grup să creeze un poster cu titlul: „Copil dispărut” și să-și imagineze ce ar scrie Dumnezeu pe acel poster dacă ar fi căutat un copil din acel grup. Eventual, puneți și o fotografie sau un desen al fiecărei persoane din grup. Nu uitați! Dumnezeu ne caută ca pe niște copii dispăruți. Ce ar putea scrie pe afișul cu poza ta?

„Să faci ce este plăcut și bine înaintea Domnului, ca să fii fericit.”

(Deuteronom 6:18)

Legile iubirii lui Dumnezeu

Aproape de casa bunicilor mei era o piscină cu multă apă și mulți copii care se distrau. Complexul era împărțit în două secțiuni: apă mică și apă adâncă. Am descoperit că acolo unde era

apa mai mică era și zarva cea mai mare, cu băieți și fete care jucau tot felul de jocuri, aruncau cu mingi în aer și stăteau cu capul sub apă, ridicându-și picioarele în aer.

Totuși, mai era ceva atrăgător la capătul îndepărtat al zonei cu apă adâncă. Era ceva ca o trambulină înaltă, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Și urca tot mai sus, mai sus, sus de tot în cerul albastru, ca o scară care se termina în nori.

Bunicul mă ducea destul de des la piscină, mă lăsa acolo după-amiaza și, înainte să plece, îmi spunea mereu același lucru:

– Charlie, simte-te bine! Joacă-te atent, în siguranță, dar să nu te duci să sari de pe trambulina cea înaltă!

Într-o zi, ochii mei nu s-au putut dezlipi de capătul celălalt al piscinei, cu apă adâncă, cu turnul acela înalt și cu imaginea uimitoare în care trupuri de copii se roteau prin aer țipând, după care plonjau magistral în apele răcoroase.

Bunicul habar n-are cât de mult am crescut eu de anul trecut până acum, mi-am spus eu. E vremea să încerc și eu aventuri noi, rezervate numai băieților care sunt de acum aproape bărbați.

Cel mai înalt, cel mai puternic

Mi-am făcut drum pe marginea piscinei, până când am ajuns la baza platformei. Încet, cu mare atenție, am urcat scările. În lumea mea, după regulile mele, eu eram cea mai curajoasă și mai îndrăzneată persoană din lume. Eram cât pe ce să le arăt bunicului meu și oricui ar fi dorit să privească faptul că eu, Charles Mills, nu eram robul nimănui, că eram forța în persoană.

Cu un zâmbet nervos pe față, mi-am ridicat brațele și am făcut pasul în gol.

Și... am căzut jos, mai jos, tot mai jos, simțind vântul vâjâindu-mi pe la urechi, fiindu-mi imposibil să respir, să mă mișc sau să mai fac altceva. Eram în cădere liberă.

Cu doar câteva clipe înainte de a ajunge în apă, un alt copil se hotărâse să înoate chiar acolo unde urma să cad eu. Am apucat să îl văd, dar venea prea repede și nu mai puteam face nimic. BUM-PLEOSC! Am lovit și apa și trupul lui în același timp.

Mi-am cerut scuze cum am putut mai bine, tușind cu gura plină de apă, și m-am îndreptat rapid spre scara de la marginea piscinei. M-am strecurat încetisor spre zona cu apă mică și am început să înot în apele sigure și liniștite.

Când bunicul s-a întors cu mașina, m-am așezat ca de obicei pe locul din față.

– Te-ai distrat? m-a întrebat el.

– Bunicule, am spus eu gâfâind de emoție, de unde ai știut ce se va întâmpla?

M-a privit îndelung și apoi mi-a spus:

– Charlie, ai sărit de pe trambulina înaltă?

– Bineînțeles că am sărit! am explodat eu. De-aia ai și făcut regula aceea. Știai că o să cad peste cineva, nu?

Bunicul a dat din cap, iar în ochii săi am citit o privire plină de dragoste și de înțelegere.

– Charlie, mi-a spus el pe un ton liniștit, nu știam că o să sari de pe trambulina înaltă. Am făcut regula să nu sari, pentru că am crezut că de acum poți să sari.

Legile iubirii

Atunci când Dumnezeu s-a mutat cu copiii lui Israel în deșert, El a venit cu o serie întreagă de reguli și de legi.

De ce crezi că a făcut asta? Pentru că toți copiii lui Israel erau un grup de oameni care întotdeauna voiau să facă numai rele? Nu. El știa că unii ar putea să-și dorească să-l urmeze pe Satana și regulile acestuia, care aveau să le aducă dureri mari și suferințe. El le-a dat legile Sale din pricina a ceea ce ei *puteau* să facă, pentru că îi iubea pe fiecare dintre acei rătăcitori în deșert, așa cum ne iubește și pe noi.

practic Ce fel de legi ai da pentru grupul tău pentru ca fiecare dintre voi să se bucure în închinarea adusă împreună lui Dumnezeu? Vino cu o listă de 10 sugestii și scrie-le pe o tablă. Asigură-te că explici și de ce ai făcut acea lege și spune-le celorlalți modul în care speri că acea lege va îmbunătăți închinarea adusă Creatorului.

Cuvinte de dragoste

„El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.”

(Isaia 53:4)

Două uși albe și mari

Micuțul Bobby, de doar patru anișori, nu mai fusese bolnav. Îi plăcea să se joace în jurul casei și în curte, alături de frățiorul lui mai mare, Billy.

– Bobby, ești bine? i-a zis mama sa, observând că băiețelul ei respinsese tava cu mâncare.

– Mă doare-n gât, i-a răspuns Bobby.

Mama l-a luat în brațe.

– Te duc să te vadă doctorul Rue, a spus ea.

Aerul cald de vară, care îi bătea în față pe geamul mașinii, îi plăcea lui Bobby, în timp ce drumul îi ducea spre spital, undeva la periferia metropolei Seul din Coreea de Sud. Mama și tata lucrau ca misionari într-o țară extraordinară, cu oameni deosebiți.

Dr. George Rue s-a uitat în gâtul lui Bobby.

– E clar! a afirmat el. O simplă operație și va fi bine.

– Nu! a spus Bobby încrucișându-și mâinile.

– Dar e vorba doar de o simplă operație, a încercat mama să explice. Vei fi adormit și nu vei simți nimic.

– NU! a repetat Bobby, chiar dacă, vorbind acum mai tare, a simțit o nouă durere în gât.

Fratele său mai mare, Billy, stătea lângă ei ascultând conversația. Știa că dr. Rue era un om bun și l-ar fi putut ajuta pe fratele său să nu mai aibă dureri. Știa și că Bobby nu s-ar fi putut vindeca fără operație, așa că a rostit cuvintele care i-au șocat pe toți cei prezenți.

– Merg și eu cu tine, Bobby, a spus el cu o voce sigură, de frate mai mare. O să îl rog pe dr. Rue să mă opereze și pe mine. În felul acesta nu ai de ce să îți fie teamă.

Bobby l-a privit cu atenție și prelung pe fratele său.

– Chiar? l-a întrebat el.

Billy a dat din cap.

– Voi fi chiar aici, lângă tine.

Prin cele două uși mari

Chiar a doua zi, dr. Rue a venit în sala de așteptare a spitalului cu un zâmbet larg.

– Ești gata, Bobby?

– Gata! a răspuns pe loc băiețelul.

Apoi a făcut o pauză și a spus:

– Vine și Billy.

– Știu, a spus dr. Rue. Am hotărât ca, din moment ce într-o zi și Billy va avea nevoie de aceeași operație, să

îi pregătim și lui un pat. Când te vei trezi din operație, vei fi chiar lângă el.

Cu încredere, Bobby și doctorul au mers unul lângă altul trecând prin cele două uși mari ale sălii de operație. Temerile băiețelului se spulberaseră. Fratele său mai mare avea să treacă prin aceeași experiență ca și el.

Când a sosit vremea ca Billy să treacă prin aceleași două uși mari, și-a adunat toate puterile pentru a se ridica și a face pasul. Una fusese promisiunea, altceva era acum *împlinirea ei* – o provocare *foarte* mare.

Într-un sfârșit, cele două uși mari și albe s-au deschis din nou, și dr. Rue a venit ținându-l strâns de mână pe băiat.

– Aveți un băiat foarte curajos, a spus doctorul înmânând tatălui fișa medicală. Îl duceți în salon și îl așezați lângă Bobby. În câteva zile, amândoi vor fi vindecați.

Tatăl a zâmbit și apoi a aruncat o privire spre întâiul său născut. Ceea ce a văzut, l-a făcut dintr-odată să se simtă vulnerabil. Din ochii lui Billy curgeau lacrimi, unele pe obraji, altele se prelingeau spre tâmpile. Curajul, încrederea, cuvintele de încurajare – toate fuseseră un gest eroic! Cu adevărat fiul său fusese speriat de operație, deși îl făcuse pe fratele său mai mic să creadă că e totul floare la ureche.

– Doamne, îți mulțumesc! a șoptit bărbatul. Îți mulțumesc pentru că mi-ai dat un fiu care mi-a arătat ce a făcut Isus pentru mine.

Un înlocuitor în deșert

Copiii lui Israel fuseseră învățați să îi ofere lui Dumnezeu în Sanctuar, în fiecare zi, în fiecare săptămână și în fiecare an, o serie de jertfe. Aceste jertfe trebuiau să îi reamintească fiecărui bărbat, femeie sau copil o scenă teribilă care avea să vină. Pentru că în cele din urmă jertfa nu se oprea la un miel sau la un ied. Isus avea să fie Cel sacrificat. El avea să plătească prețul pentru păcatele noastre, astfel încât să putem trăi alături de El o veșnicie în ceruri.

Isus a trecut prin cele două uși mari, astfel încât și noi, într-o zi, să putem trece prin porțile de smarald ale cerului.

practic Gândește-te la vecinii din apropierea școlii sau bisericii tale. Care ar fi câteva metode prin care să îi ajuți? Alege un proiect și implică-i și pe adulții de la școala sau de la biserica ta, drept coordonatori.

Mijlocitorul

Ești în magazinul tău preferat cu articole sportive și cauți printre rafturi ceva ce te interesează. Și, pentru că ești interesat de păsări, îți atrage atenția un binoclu. Vezi un model deosebit. Îl pui la ochi și începi să te uiți la cele mai îndepărtate colțuri și crăpături din zidurile magazinului.

Îl vezi departe și pe prietenul tău, Justin, care e la raftul cu articole de pescuit. Ești gata să îl strigi când, cu ajutorul binoculului, îl vezi că ia o cutie cu momeli și o ascunde în buzunarul de la geacă. La capătul raftului, îl vezi pe un alt prieten, David, care privește în jurul lui pentru o clipă, apoi ia o pereche de mănuși, ascunzându-le în ghiozdan.

Nu-ți vine să crezi ce vezi cu ochii tăi. Știi că vorbeau despre cât de ușor e să furi lucruri din magazinul cu articole sportive al domnului Larson. Dar ai crezut că sunt doar vorbe în vânt.

Acum, cu ajutorul acestui binoclu puternic, ai fost martor cum colegii tăi au trecut de la vorbe la fapte și și-au însușit necuvenit câteva produse din magazin. Se uită la tine, așteptând să faci și tu pasul acesta. Tu știi că nu e corect să furi, dar în același timp vrei să rămâi mai departe prietenul lor și vrei să vadă cu ochii lor că și tu ești la fel de șmecher. Și atunci, arunci și tu o ocheadă, vezi că nimeni nu se uită la tine și pui și tu binocul în ghiozdan.

Insomnia

În noaptea aceea nu poți dormi. Ai comis o infracțiune și te simți groaznic. Atunci, iei decizia ca primul lucru pe care să îl faci dimineață să fie acela de a merge la magazin, ca să duci binocul înapoi.

Șeful magazinului se uită la tine zâmbitor și deschide ușa magazinului. Ești primul client.

– Ce te aduce atât de devreme?
întreabă el.

Tu zâmbești nevinovat și invoci o scuză – vrei să vezi dacă mai e oferta aceea la bărcile de pescuit.

Ești deja înăuntru și te repezi la raftul unde sunt

binocluri și, în timp ce șeful magazinului e ocupat să pregătească tejgheaua pentru ceilalți clienți, scoți binocul din geantă și îl pui înapoi pe raftul unde era cu o zi în urmă.

Auzi apoi cum domnul Larson spune:

– Hei, tinere, urc un pic la etaj. Dacă ai nevoie de ceva, vin imediat. Mă duc să dau drumul la sistemul de monitorizare video al magazinului. L-am instalat săptămâna trecută. Și, apropo, vezi că bărcile sunt pe raftul celălalt.

Simți cum te lasă toate puterile și pălești instantaneu. Domnul Larson te-a înregistrat pe casetă și pe tine, și pe prietenii tăi când furați marfă din magazinul său. Dar ce nu apare pe casetă este momentul de acum câteva clipe în care tu pui obiectul furat înapoi pe raft.

După un minut, domnul Larson coboară și te găsește stând lângă tejghea. Te apropii de el și, cu capul plecat, îi spui:

– Domnule, aș vrea să vă spun ceva.

Dovada

Vine momentul în care caseta cu ziua furtului este vizionată de șerif. Acolo sunt prietenii tăi, surprinși cum furau obiectele. Șeriful te vede și pe tine cum strecorei binocul în ghiozdan.

În acel moment, domnul Larson oprește înregistrarea și adaugă un lucru.

– Domnule șerif, mai este ceva ce nu s-a înregistrat pe casetă. Băiatul care a furat binocul l-a adus înapoi a doua zi dimineață. Și mi-a cerut iertare.

Șeriful zâmbeste cu toți dinții.

– Oh, aceasta este o veste bună! spune el.

Domnul Larson a devenit „mijlocitorul” tău, adică cineva care te reprezintă în fața altcuiva.

În deșert

În Sanctuarul din deșert, copiii lui Israel aveau niște mijlocitori care se numeau „preoți”.

Astăzi, noi avem un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Isus Hristos. El este în permanență în prezența Tatălui Său, lucrând umăr la umăr pentru a fi sigur că, atunci când Îi ceri iertare pentru un păcat, cererea aceea acoperă dovada păcatului respectiv.

practic Împarte copiii în grupuri de câte doi. Fiecare trebuie să afle cât mai multe despre partenerul său: ce lucruri îi place să facă, de ce se teme, ce vrea să devină în viață, ce talente are. Apoi, fiecare membru stă în fața întregului grup de copii și își prezintă partenerul. El devine mijlocitorul său și explică modul în care partenerul său va putea fi un lucrător eficient pentru Dumnezeu. Va arăta cum poate spune și altora despre dragostea lui Dumnezeu și va lua în calcul atât talentele, cât și limitările partenerului său.

Cuvinte de dragoste

„Nu știți că trupul
vostru este templul
Duhului Sfânt?”

(1 Corinteni 6:19).

Cum să faci curat dinăuntru spre afară

Saul și-a strâns mai tare
eșarfa de pe frunte și
a privit chiorăș spre soa-

rele strălucitor. Era în întârziere și era conștient de
acest lucru.

– Mai repede! le-a spus el colegilor de călătorie,
în timp ce copitele cailor și roțile carului călcau un
pământ plin de bolovani. Vreau să ajungem la Damasc
înainte de apusul soarelui.

Grupul a mărit pasul – animale și oameni mergeau
spre nord, lăsând în urma lor un nor mare de praf.

Conducătorul grupului era Saul. Misiunea lui era
aceea de a-i aduce la tăcere pe toți cei care îndrăzneau
să propovăduiască ceva despre omul Isus. Auzise și el
că ei îl considerau „Mântuitorul omenirii”. Ascultase
cu urechile lui oameni care vorbeau despre minunile
pe care le-ar fi făcut sau despre faptul că ar fi înviat din
morți după ce fusese răstignit. Saul chicotea în sinea lui.
Cum să crezi o asemenea aberație – oameni care altfel
par întregi la minte se închină unui dumnezeu care a fost
omorât atât de ușor.

Dintr-o dată, Saul își dă seama că deșertul e mult
mai strălucitor decât fusese cu câteva clipe înainte.
Parcă soarele se apropia, parcă strălucirea lui îl ardea
și se intensifica la fiecare secundă. În clipa următoare,
lumina l-a orbit, iar Saul a alunecat din șa pe pământ,
ascunzându-și fața de strălucirea orbitoare, misterioasă.

– Ce se întâmplă? a strigat el.

– Saule! s-a auzit o voce din mijlocul luminii. Saule,
pentru ce mă prigonești?

– Te prigonesc? a întrebat Saul cu o voce
tremurândă. Nici măcar nu Te cunosc. Cine ești?

– Eu sunt Isus, pe care-L prigonești, a spus mai
departe vocea din mijlocul luminii. Acum, scoală-te,
du-te în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci.

Apoi, la fel de repede precum apăruse, lumina a
dispărut, lăsându-l pe Saul la pământ și înconjurat de
ochii curioșilor. Cei care călătoriseră împreună cu el
auziseră un zgomot, dar nu văzuseră niciun om, nu
înțeleseseră niciun cuvânt. Singurul lucru pe care îl
observaseră fusese acela că cel care era conducătorul
lor căzuse la pământ și apoi vorbise singur.

L-au ajutat să se ridice
și Saul a deschis ochii.
Acum, în locul luminii
strălucitoare nu vedea
decât un întuneric dens.

– Ajutor! a suspinat el. Vă rog să mă ajutați!

Tremurând de frică, Saul cel orbit a fost dus de
mână, pas cu pas, până la intrarea în cetatea Damasc.

Un om schimbat

În Damasc, Saul l-a întâlnit pe Anania. Acesta i-a
spus lui Saul că Dumnezeu l-a trimis ca să îl vindece de
orbirea sa. Dar nu doar ochii i s-au vindecat, ci și inima
sa a fost vindecată de mânia și ura pe care le simțea
împotriva poporului lui Dumnezeu. Saul, afectat de
întâlnirea de pe drumul Damascului, și-a schimbat
numele. De acum nu avea să mai fie cunoscut drept
„Saul, prigonitorul poporului lui Dumnezeu”, ci „Pavel,
conducătorul poporului lui Dumnezeu”.

Atunci când oamenii vin față în față cu Isus se
întâmplă ceva în viața lor. Foarte rar se întâmplă ca
acea întâlnire să fie atât de dramatică precum o lumină
strălucitoare care să te oprească din drum sau o voce
care să îți vorbească. În general, este ca o voce liniștită
care îți vorbește în minte, care te face să conștientizezi
lucruri pe care nu le-ai sesizat înainte, care te face să
înțelegi lucruri pe care nu le-ai înțeles mai înainte, care
te ajută să faci față problemelor cu care te confrunți.

Iată o idee interesantă! Dacă Dumnezeu vrea să
trăiască în inimile noastre (adică în gândurile și în
acțiunile noastre), atunci noi ce devenim? Ați ghicit!
Devenim „o casă a lui Dumnezeu” – un templu care
vorbește, care merge, care se joacă cu mingea, care
merge cu bicicleta, care ascultă muzică la căști, un
templu al Dumnezeului Celui Preaînalt.

Tragem de aici două concluzii extrem de impor-
tante. 1. Trebuie să ne asigurăm că „templul” nostru
este un loc potrivit pentru ca Dumnezeu să locuiască
acolo. 2. Avem privilegiul de a-L reprezenta pe
Dumnezeu altora (vă aduceți aminte de „mijlocire”?).

Îți mulțumim, Isuse, pentru faptul că vrei să
locuiești în inimile noastre!

practic

Faceți din camera unde vă adunați un restaurant care se va numi Restaurantul „Noul Pământ”. Apoi confecționați o planșă care devine meniu și pe care enumerați produsele alimentare ce vor fi disponibile în cer. Cereți cuiva să deseneze pe o foaie o farfurie plină cu mâncare. Nu uitați, în ceruri nu va fi nimic care să rănească sau să ia viața animalelor! Inventati produse noi precum șnițel „Noul Ierusalim” sau frigăru „Poarta cetății”. Nu uitați să aveți și un desert!

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui.”

(Apocalipsa 14:7)

Dumnezeu acasă la tine

Era mic și de statură și mic la suflet. Ca șef al vameșilor, îi obliga pe vecini să plătească taxele către romanii pe care îi urau pentru că le cuceriseră țara. Și nu

doar atât, nici măcar nu era cinstit – de multe ori lua mai mult decât trebuia, în felul acesta îmbogățindu-se. Nu e de mirare că vecinii îl urau.

Într-o zi, Isus a intrat în Ierihon. Zacheu era la datorie, făcând ce știa el cel mai bine – înșela oamenii și le lua banii munciți din greu. Auzind de Învățătorul faimos care îi vindeca pe bolnavi și care – uimitor – stătea de vorbă cu cei săraci și nevoiași, Zacheu a hotărât să meargă să-L vadă și el pe Tipul acela.

Deși era mic de statură, Zacheu avea mereu planuri mari. Ca de fiecare dată, nu s-a lăsat complexat de micimea staturii lui, așa că s-a uitat în jur și a văzut un dud a cărui coroană se ridica deasupra drumului. Avea crengi și frunziș bogat cât să nu se vadă că în el stă un om ascuns. S-a urcat, iar acum aștepta, având o imagine clară a drumului pe care avea să treacă Isus.

Nu după mult timp, a venit Învățătorul, înconjurat de uceniciei care-L ascultau și de un grup de oameni care tocmai fuseseră vindecați. Apoi mai era un grup de simpatizanți care puneau tot felul de întrebări și, în final, câțiva care doar criticau. Zacheu a zâmbit mulțumit. Avea cel mai bun loc de unde să urmărească întreaga scenă.

Când a ajuns în dreptul pomului, Isus s-a oprit. A privit încet spre crengile de deasupra și un zâmbet larg s-a văzut pe fața Lui bronzată când l-a zărit pe Zacheu. Vameșul a zâmbit și el, descoperit.

– Salutare! a spus Zacheu.

– Salut, Zacheu! a răspuns Isus.

Vameșul a clipit uimit. *Îmi știe numele. Probabil că știe și cu ce mă ocup. Probabil că știe și că îi înșel pe oameni și le iau banii pe care ei îi câștigă din greu. Trebuie să fac ceva!*

– Zacheu, a continuat Învățătorul, coboară acum, pentru că trebuie să rămân azi în casa ta.

Ce? A spus ce am auzit sau mi se pare?

Uimit, omul cel mic de statură a început să coboare de pe crengile înalte unde se ascunsese.

– Vrei să vii în casa mea? a întrebat el uimit.

Hristos a dat din cap afirmativ.

– Pe-pe aici, s-a bălbâit Zacheu, arătând direcția.

Oamenilor nu le venea să creadă ce vedeau.

– Ia te uită! spuneau unii. Isus a plecat să mănânce în casa unui om păcătos.

După ce Zacheu și Isus au petrecut un timp împreună, ceva incredibil i s-a întâmplat micului om. Pur și simplu a crescut. Nu, nu în înălțime, ci în caracter.

– Doamne, uite! a început el anunțul. Aici și acum dau jumătate din averea mea la săraci, iar dacă am înșelat pe cineva cu ceva îi voi da înapoi de patru ori mai mult decât i-am luat (Luca 19:8).

În ziua aceea, în Ierihon, vameșul Zacheu L-a întâlnit pe Isus față în față. În ziua aceea, o viață de păcătos s-a schimbat pentru totdeauna.

Înainte Judecătorului

Va veni o zi în care eu și cu tine vom sta la judecată înaintea Regelui regilor și Domnului domnilor. Acest lucru va avea loc pentru a descoperi înaintea întregului univers cine este adevăratul împărat al inimilor noastre. Asemenea lui Zacheu, pe când era un vameș păcătos, vom sta înaintea lui Dumnezeu-Tatăl și înaintea lui Dumnezeu-Fiul. Este foarte important să Îl invităm pe Isus în inimile noastre acum, pentru ca în ziua judecății El să ne ofere ceea ce i-a oferit și lui Zacheu – o părtășie permanentă cu El.

Îmi place mult ce scrie Pavel despre acel moment: „Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

Cât despre judecată... să vină! Suntem gata! Pentru că Dumnezeu locuiește în noi!

practic Cere-i unui copil din grup să-și asume rolul de tată al tuturor celorlalți (în felul acesta toți cei prezenți vor fi frați și surori). Apoi cere-i fiecăruia dintre cei prezenți să recunoască un păcat pe care l-a făcut (a mințit, a înșelat, și-a bătut joc de cineva, a lovit pe cineva etc.) și să vină înaintea „tatălui” să recunoască acel păcat. Apoi, cere-i „tatălui” să rezolve situația așa cum o va face adevăratul Tată – Cel care Îl iubește pe Isus. Acesta este modul în care ne judecă Dumnezeu pe noi.

Cuvinte de dragoste

„Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel Sfânt.”

(Isaia 11:9)

Reuniunea

Le vom face bucuroși o casă”, i-am spus noi fetei de la biserică ce ne privea, așteptând un răspuns. „Nu avem în

lacul nostru broaște țestoase care să o muște și ne vom strădui să ținem departe de curte vulpile sau câinii.”

Așa au ajuns în casa noastră Daisy și sora ei – două rațe mici, albe și pline de energie. Era o toamnă târzie și cele mai multe dintre animăluțele care trăiau în jurul casei noastre deja plecaseră spre zone mai călduroase. Așa că ne-am bucurat să avem noi locatari.

Însă și altcineva a mai fost încântat să vadă că pe pământul nostru au apărut doi musafiri. Într-o noapte, o vulpe a furat-o pe sora lui Daisy. Iar ea abia a scăpat cu viață din ghearele vulpii. Așa că, de a doua zi, am pus la gard o plasă mai rezistentă și i-am făcut un culcuș mai sigur. Trebuia să avem grijă de ea până când creștea mare, astfel încât să poată pleca pe picioarele ei în lumea largă.

Pe picioarele ei

Într-un final, a venit și ziua în care Daisy a putut să-și poarte singură de grijă. Am scos-o din culcușul ei și am pus-o încetșor pe iarbă. Apoi ne-am dat înapoi și am urmărit din pridvor să vedem ce va face mai departe.

Daisy a făcut câțiva pași spre necunoscut, după care s-a oprit. Iar apoi a făcut ceva ce nu voi uita niciodată. S-a întors cu totul și a luat-o la fugă – la fugă! – în direcția noastră. A urcat treptele pridvorului și mi-a sărit direct în brațe, cuibărindu-se strâns la pieptul meu.

Mi-am dat seama că aceasta nu era doar o îmbrățișare. Era un mesaj pe care Dumnezeu mi-l transmitea printr-una dintre creaturile Sale. Parcă Daisy spunea: „Ați fost singurul lucru frumos din viața mea și mi-e mai teamă să plec de lângă voi decât să trăiesc cu voi.”

Înapoi acasă

După câteva săptămâni, am trecut prin dreptul casei unui om de treabă. Domnul Visco avea un teren mare, cu pomi și cu un lac plin de rațe de toate felurile, încercuit cu un gard de siguranță. Acesta putea fi un loc sigur pentru Daisy!

– Bineînțeles, a răspuns domnul Visco atunci când l-am întrebat dacă mai vrea o rață în plus.

După câteva ore, am venit cu Daisy și am pus-o pe iarbă, în fața gardului care încercuia iazul. Nu observase nici iazul și nici rațele de dincolo de gard.

Încet-încet, Daisy a început să urce micul dâmb care masca iazul. Când a ajuns în vârful lui, a văzut tot ce era dincolo: apa care strălucea luminată de soarele iernii, rațele care înotau, se bălăceau, se jucau, se bucurau de hrana ce le aștepta pe mal.

Și atunci s-a întâmplat! Atunci am văzut cum va fi în cer. Pentru că în clipa următoare, rațele din iaz au observat-o pe Daisy.

Într-un cor de măcăneli, de bătați din aripi și pene care săreau în aer, zeci de rațe au venit bucuroase spre Daisy. Îi urau un bun venit în mijlocul familiei, asemenea unui fiu risipitor care, după multă vreme, se întoarce acasă. O primeau așa cum o mamă își îmbrățișează fiica pe care nu a mai văzut-o de mult timp și pe care o considera pierdută. O primeau așa cum ne va primi Dumnezeu, pe mine și pe tine, în locașurile cerești. Au înconjurat-o pe Daisy cu afecțiune și au condus-o la marginea iazului. Au mâncat împreună, au înotat împreună, s-au jucat împreună. Pentru Daisy se sfârșiseră acum acele lungi luni de separare de familia ei. În cele din urmă, își găsise și ea casa în care să fie în siguranță.

Vom fi și noi, într-o zi, acolo sus

Într-o zi, Isus Se va întoarce în lumea aceasta. După cum sacrificiul Său pe cruce a eliminat nevoia unui sanctuar în care oamenii să se roage lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor, și venirea Sa va șterge pentru totdeauna nevoia ca El să vină alături de noi în lumea aceasta. Pentru că atunci noi vom fi duși în lumea Lui.

Atunci când vom ajunge în Țara Făgăduinței, vom păși pe o mare de cristal. Și atunci îi vom vedea pe toți cei dragi ai noștri – familii, prieteni, persoane de care ne era dor. Și ei ne vor vedea și vor veni să ne îmbrățișeze și cu toții ne vom grăbi să stăm pentru totdeauna în prezența lui Isus, trăind într-o lume în care nu va mai fi nicio teamă, nici lacrimi și nici moarte.

CHARLES MILLS ESTE FIUL UNEI FAMILII DE MISSIONARI. ESTE DIRECTORUL UNEI FIRME DE MEDIA CREȘTINE DIN BERKELEY SPRINGS, WEST VIRGINIA. ESTE AUTORUL A PESTE 45 DE CĂRȚI ȘI SUTE DE ARTICOLE.

practic Aduceți la întâlnirea cu copiii un binoclu. Imaginați-vă că puteți privi cu acel binoclu până în cer. Invitați pe toți cei prezenți să se uite prin binoclu și să spună în detaliu cam ce ar vedea în cer.

CONGRESUL NAȚIONAL

AMICUS

UN MOMENT SPECIAL AL ANULUI UNIVERSITAR
PENTRU FIECARE STUDENT

01 – 04 DECEMBRIE 2011
STUPINI, BRAȘOV

INVITAT SPECIAL:
CLIFFORD GOLDSTEIN

MAI MULTE DETALII PE WWW.AMICUSROMANIA.RO

CONTACT: AMICUSROMANIA@YAHOO.COM

BRÂNDZANIC MARCEL – PREȘEDINTE AMICUS ROMÂNIA - 0740.950.291
GORBĂNESCU ALEXANDRA – SECRETAR AMICUS ROMÂNIA - 0742.109.972

ÎNSCRIERILE SE FAC LA RESPONSABILII FILIALELOR LOCALE